

Διασχολική Εφημερίδα Νομού Φθιώτιδας

Καλή σχολική χρονιά

Editorial

Μια ανασκόπηση του καλοκαιριού

Η χρονιά μπορεί να μην έχει τελειώσει αλλά έχει ήδη σημαδέψει ανεξίτηλα τις ζωές χιλιάδων ανθρώπων.

Καλοκαίρι 2023:

Πυρκαγιές σημειώνονται σε όλη τη χώρα. Οι φωτιές στη Ρόδο ήταν ανεξέλεγκτες, δασικές εκτάσεις και περιουσίες ανθρώπων καταστράφηκαν ολοσχερώς αλλά το «επιτελικό κράτος» θορυβήθηκε μόνο όταν οι φλόγες πλησίασαν τον τουρισμό. Χάνοντας την επαφή με την πραγματικότητα πολιτικοί και δημοσιογράφοι θριαμβολογούσαν για τη μεγαλύτερη εκκένωση που έγινε ποτέ. Οι αστυνομικές δυνάμεις ήταν για κάποιο ανεξήγητο λόγο περισσότερες από τις πυροσβεστικές. Στην Αλεξανδρούπολη η φωτιά έφτασε μέχρι το Νοσοκομείο αλλά η εκκένωση και πάλι στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία αλλά το δάσος της Δαδιάς αφέθηκε στην τύχη του για εβδομάδες. Ανθρώπινες ψυχές χάθηκαν αλλά κανείς δεν ασχολήθηκε γιατί ήταν πρόσφυγες και μπορεί και αυτοί να ήταν η αιτία της πυρκαγιάς.

συνέχεια στη σελ. 2

Όταν το παιδί κακοποιείται

Ομιλία του Άρη Μπούτσικα στη βουλή των εφήβων

Τον Σεπτέμβρη είχα την τιμή να συμμετέχω στη βουλή των εφήβων. Με την συμμετοχή μου αυτή διέκρινα ότι μέσω του προγράμματος οι νέοι έρχονται ένα βήμα πιο κοντά στην πολιτική ζωή θεωρώντας ότι συμβάλλουν στην επίλυση και βελτίωση μείζονων προβλημάτων. Πρόκειται επίσης για μια διαδικασία πολύ ευχάριστη και ενδιαφέρουσα.

Ανταλλάσσοντας απόψεις μεταξύ μας για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του φαινομένου της παιδικής κακοποίησης μιλήσαμε για το πόσο οι αξίες και οι σχέσεις του δημοκρατικού σχολείου διευκολύνουν, χάρη στην εμπιστοσύνη που ενθαρρύνουν, την εκμυστήρευση εκ μέρους των μαθητριών και μαθητών τέτοιων εμπειριών. Σχολιάστηκε όμως και το γεγονός ότι τα σχολεία δεν έχουν ακόμη τέτοια κουλτούρα και φαίνεται να αντιμετωπίζουν κάποιες φορές διεκπεραιωτικά ή ακόμη και με αρνητική στάση τους μαθητές και τις μαθήτριες, με αποτέλεσμα αυτές οι σχέσεις να μη δημιουργούνται όπως θα έπρεπε, και περιστατικά κακοποίησης να χάνονται στην δύσκολη καθημερινότητά μας. Επίσης, ιδιαίτερα αρνητικά επισημάνθηκε η απουσία ενός μαθήματος σεξουαλικής αγωγής που θα επέτρεπε στα παιδιά την αναγνώριση της παραβίασης αλλά και την αποδόμηση έμφυλων στερεοτύπων. Όλοι και όλες συμφωνήσαμε ως προς το ότι τα εργαστήρια δεξιοτήτων δεν καλύπτουν τις ανάγκες μας σε αυτό το επίπεδο.

Λαμβάνοντας υπόψη όλα αυτά και πολλά ακόμη, η ομάδα μας προτείνει τα ακόλουθα για την αποτελεσματική καταπολέμηση του φαινομένου:

- Την υιοθέτηση ενιαίας στρατηγικής για όλες τις εκφάνσεις της κακοποίησης με έμφαση στην πρόληψη και ευαισθητοποίηση και στο συντονισμό, ώστε να εξασφαλιστεί καλύτερη συνεργασία ανάμεσα σε φορείς, υπηρεσίες και την κοινωνία των πολιτών.

Ταυτόχρονα προτείνουμε την υλοποίηση θεσμών που προάγουν τη δημοκρατική λειτουργία του σχολείου. Μόνο τα σχολεία στα οποία υπάρχει εμπιστοσύνη, σεβασμός και κουλτούρα διαβούλευσης μεταξύ παιδιών, εκπαιδευτικών και γονέων είναι σε θέση να αναγνωρίσουν έγκαιρα και να διαχειριστούν περιστατικά είτε ενδοοικογενειακής είτε ενδοσχολικής βίας. Έμφαση πρέπει να δοθεί στην υλοποίηση του θεσμού της σχολικής διαμεσολάβησης σε όλα τα σχολεία για την αντιμετώπιση των εντάσεων που κλιμακώνονται διαρκώς.

- Προτείνουμε ακόμη την καθολική και ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ επιμόρφωση των εκπαιδευτικών και επαγγελματιών των σχολικών μονάδων στην αναγνώριση των ενδείξεων της κακοποίησης και στην οικοδόμηση σχέσεων εμπιστοσύνης με τα παιδιά. Πρέπει τα σχολεία να μάθουν να ακούν τη γνώμη των παιδιών ώστε να τα εξοικειώνουν με τη δημοκρατική συμμετοχή αλλά και με τη συζήτηση της εμπειρίας τους.

- Κρίσιμη είναι επιπλέον η επιμόρφωση όλων των επαγγελματιών, δηλαδή εισαγγελέων, αστυνομικών, δικαστών, ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού στα δικαιώματα των παιδιών ώστε να εξασφαλιστεί η ολοκληρωμένη ανταπόκρισή τους.

- Συστήνουμε ακόμα τη λήψη μέτρων για την ευαισθητοποίηση όλων των μελών της σχολικής κοινότητας (παιδιών, εκπαιδευτικών και γονέων) στα ζητήματα αναγνώρισης και διαχείρισης της κακοποίησης και παραμέλησης.

- Υπογραμμίζουμε την ανάγκη εισαγωγής του μαθήματος της σεξουαλικής αγωγής καθολικά και συστηματικά και όχι μέσω εργαστηρίων δεξιοτήτων από

την προσχολική έως το πέρας της δευτεροβάθμιας, ώστε να αναγνωρίζουν έγκαιρα όλα τα παιδιά το ανάρμοστο άγγιγμα προσώπων εμπιστοσύνης – ή την διαδικτυακή κακοποίηση και σεξουαλική εκμετάλλευση.

- Κρίνουμε αναγκαία την ενεργοποίηση, επιτάχυνση και βελτίωση διαδικασιών ώστε να προστατεύσουμε τα παιδιά από κακοποιητικές συμπεριφορές και των ίδιων των εκπαιδευτικών.

- Θεωρούμε απαραίτητη την πρόσληψη ψυχολόγων ή κοινωνικών λειτουργών σε όλα τα σχολεία – με έμφαση σε απομακρυσμένες και αγροτικές περιοχές – ώστε να μην επισκέπτονται τις μονάδες μόνο μία φορά την εβδομάδα και να δημιουργούνται οι σχέσεις εμπιστοσύνης που επιτρέπουν την εκμυστήρευση της κακοποίησης.

- Στο ίδιο πνεύμα κρίνουμε αναγκαία την ενίσχυση των υπηρεσιών ψυχικής υγείας και των κοινωνικών υπηρεσιών των δήμων με σταθερό προσωπικό, ώστε να διευκολύνεται η ανάρρωση των παιδιών θυμάτων και η κοινωνική επανένταξή τους.

- Υπογραμμίζουμε ακόμη την ανάγκη το εκπαιδευτικό σύστημα και το σύστημα δικαιοσύνης να αξιολογεί έγκαιρα τις ανάγκες των παιδιών που επιδεικνύουν παραβατική συμπεριφορά και την τυχόν έκθεσή τους σε κακοποίηση και παραμέληση. Δεν είναι για εμάς λύση η τιμωρία και ο στιγματισμός τους αλλά η υποστήριξη και η πλαισίωση.

- Τέλος είναι ιδιαίτερα κρίσιμη για εμάς η λήψη μέτρων για την προστασία των παιδιών θυμάτων από τη δευτερογενή θυματοποίησή τους μέσω της τοποθέτησής τους σε ιδρύματα μετά την απομάκρυνση από την οικογένειά ή μέσω της έκθεσης στοιχείων της τραυματικής εμπειρίας τους στα Μ.Μ.Ε. Πρέπει να μπει ένα τέλος στο μοντέλο της ιδρυματικής φροντίδας και στη χώρα μας, αλλά και στην παραβίαση της εικόνας και της ιδιωτικότητας των παιδιών θυμάτων και από τους φορείς ενημέρωσης.

[Απόσπασμα από την ομιλία του εφήβου βουλευτή Άρη Μπούτσικα Γ' Λυκείου Αταλάντης]

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Αταλάντη, 2 Νοεμβρίου 2023

Αγαπητοί μαθητές του ΓΕΛ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ Θα θέλαμε να σας εκφράσουμε τα θερμά μας συγχαρητήρια για την εξαιρετική σας επίδοση και την είσοδό σας στις σχολές της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Αυτό είναι ένα σημαντικό βήμα στην εκπαιδευτική σας πορεία, και εμείς, οι καθηγητές σας, είμαστε περήφανοι για την επιμονή, την αφοσίωση και την προσπάθειά σας που σας οδήγησαν σε αυτή την επιτυχία.

Θα θέλαμε όμως να απευθυνθούμε και στους μαθητές μας που δεν κατόρθωσαν να εισαχθούν σε κάποια σχολή και να τους επισημάνουμε ότι η ζωή μας είναι γεμάτη από μικρές και μεγάλες μάχες και ότι «οι μόνες χαμένες μάχες είναι εκείνες που δεν δίνονται ποτέ». Η εμπειρία και μόνο που αποκομίσατε από τη συμμετοχή σας στις Πανελλήνιες εξετάσεις είναι σημαντική και χρήσιμη είτε για να ξαναπροσπαθήσετε με μεγαλύτερη επιμονή και αφοσίωση είτε για να συνειδητοποιήσετε πως ένας άλλος, εναλλακτικός δρόμος μπορεί να ανοίξει για σας που θα σας οδηγήσει στην προσωπική σας «Ιθάκη».

Όλα αυτά τα χρόνια που περάσατε στο σχολείο μας, από κοινού κοπιάσαμε για την πνευματική σας συγκρότηση. Είναι γνωστό σε μας πόσο σκληρά εργασθήκατε και πόση αγάπη και αφοσίωση επιδείξατε. Η μαθητική σας διαδρομή αντανακλά την εξαιρετική σας διάθεση για μάθηση και την προσωπική σας ανάπτυξη.

Θα θέλαμε να σας ενθαρρύνουμε να συνεχίσετε να αγωνίζεστε για τα όνειρά σας και να αφοσιωθείτε στους τομείς της επιστήμης που σας ενδιαφέρουν. Η μελλοντική σας σταδιοδρομία θα σας προσφέρει νέες ευκαιρίες, γνώσεις και εμπειρίες, και είμαστε βέβαιοι ότι θα τις αξιοποιήσετε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Σας ευχόμαστε, λοιπόν, μια εποικοδομητική και επιτυχημένη πορεία, και πάντα θα είμαστε εδώ για να σας υποστηρίξουμε σε ό,τι χρειαστείτε.

Συγχαρητήρια ακόμη μια φορά, και ευχόμαστε τα καλύτερα για το μέλλον σας!

Οι εκπαιδευτικοί του ΓΕΛ Αταλάντης

Επίκαιρα

συνέχεια από σελ.1

Έως την Τετάρτη 23.08.2023, οι δασικές πυρκαγιές έχουν κατακάψει περισσότερα από 1.200.000 στρέμματα και η χρονιά του 2023 χαρακτηρίζεται ως η δεύτερη χειρότερη των τελευταίων 17 ετών (το 2007 παραμένει πρώτο).

7 Αυγούστου 2023. Η δολοφονία του Μιχάλη Κατσούρη έξω από το γήπεδο της ΑΕΚ θεωρήθηκε περιστατικό οπαδικής βίας.

Η δολοφονία έγινε μετά από μαζική εισβολή Κροατών νεοναζί, γνωστών για τη δράση τους σε όλη την Ευρώπη, που διέσχισαν τη μισή χώρα, και στη συνέχεια το μισό λεκανοπέδιο της Αττικής, ενώ έγγραφα έφταναν από μέρες πριν για την κάθοδό τους. Αλλά ... δε διαβάστηκαν. Οι ευθύνες για την απώλεια της ζωής ενός 29χρονου αποδόθηκαν στους τροχονόμους λες

και οι νεοναζί χούλιγκαν παραβίασαν απλά τον Κ.Ο.Κ.

6 Σεπτεμβρίου: «36 χρονos έπεσε στη θάλασσα και πνίγηκε» Αυτός ήταν «η είδηση» μέχρι το συγκλονιστικό βίντεο να δει το φως της δημοσιότητας, σύμφωνα με το οποίο μέλη του πληρώματος του πλοίου Blue Horizon απωθούν τον 36χρονο Αντώνη με αποτέλεσμα να πέσει στη θάλασσα και να βρει τραγικό θάνατο. Χωρίς να του δοθεί η παραμικρή βοήθεια, γυρίζουν την πλάτη και την ίδια στιγμή το πλοίο βγαίνει από το λιμάνι του Πειραιά. Εγκατάλειψη ανθρώπου στη θάλασσα ενάντια σε κάθε δίκαιο της θάλασσας! Έγινε προσπάθεια συγκάλυψης μεταξύ του πληρώματος και το περιστατικό θα είχε καταγραφεί σαν ατύχημα αν το βίντεο δεν αποκάλυπτε την τραγική πραγματικότητα, αλλά ο αρμόδιος υπουργός έσπευσε να ταυτίσει τους θύτες με το θύμα.

Από τις **4 Σεπτεμβρίου** ξεκίνησε η κακοκαιρία Ντάνιελ με επίκεντρο την ευρύτερη πε-

ριοχή της Θεσσαλίας, προκαλώντας τεράστιες καταστροφές και απολογισμό – μέχρι στιγμής – 17 νεκρούς. Οι εικόνες ασύλληπτες, χωριά ολόκληρα κάτω από τη λάσπη, βρέφη και ηλικιωμένοι επί μέρες χωρίς τροφή και πόσιμο νερό, απεγκλωβισμοί με βάρκες κι ελικόπτερα, χιλιάδες ζώα να προσπαθούν να επιβιώσουν στους δρόμους, η εθνική οδός κλειστή για μέρες, γέφυρες που κατασκευάστηκαν μετά τον Ιανό γκρεμισμένες και φυσικά για όλα αυτά να φταίει μόνο «ο κακός μας ο καιρός».

Θυσία πάλι οι ζωές που χάθηκαν και ευκαιρία να γίνουν αντιπλημμυρικά έργα που όμως είχαν ολοκληρωθεί! Υπήρξε κίνδυνος για τη δημόσια υγεία από τα επιπλέοντα ζώα που παρέμεναν για μέρες, όσο Περιφέρεια και Υπουργεία επέρριπταν τις ευθύνες ο ένας στον άλλο. Οικονομική καταστροφή σε μια περιοχή που τροφοδοτεί όλη την Ελλάδα. Απέραντη ερήμωση, ανείπωτη θλίψη.

Η χρονιά δεν έχει ακόμα τελειώσει. Οι φυσικές καταστροφές δεν μπορούν να αποφευχθούν, μπορούν όμως να

προβλεφθούν οι επιπτώσεις τους και να οργανωθεί η αντιμετώπισή τους. Για τον Αντώνη και το Μιχάλη όμως δε φταίει η κλιματική κρίση ούτε η “κακιά στιγμή”. Φταίει η αναληθσία των κυβερνήσεων και διοικούντων φταίμε κι εμείς με τις επιλογές μας. Για μια ακόμη φορά ο πολίτης αυτής της χώρας νιώθει αβοήθητος, οργισμένος, θλιμμένος, αγανακτισμένος, εξαπατημένος αλλά δεν πρέπει να νιώσει μόνος.

Μάρα Καρατράντου
ΓΕΛ Αταλάντης

Άλλαξαν ακόμα και την καθιερωμένη σημασία των λέξεων, για να δικαιολογήσουν τις πράξεις τους.

Θουκυδίδης

**ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΙ
Βιβλίο 3. Κεφάλαιο 82**

Η φωνή που συντάραξε τους Έλληνες

«**Εδώ ραδιοφωνικός σταθμός Αθηνών...**», τα χαράματα της 28ης Οκτωβρίου 1940, η χαρακτηριστική φωνή του εκφωνητή **Κώστα Σταυρόπουλου** θα μεταδώσει μια ιστορική είδηση.

«**Η Ελλάς, από της 6:00 πρωινής της σήμερα, εβρίσκεται εις εμπόλεμον κατάσταση προς την Ιταλίαν. Μεταδίδομεν το πρώτον ανακοινωθέν του ελληνικού γενικού στρατηγείου. Αι ιταλικά στρατιωτικά δυνάμεις προσβάλλουν από τις 5:30 πρωινής της σήμερα τα ημέτερα τμήματα προκαλύψεως της ελληνοαλβανικής μεθορίου. Αι ημέτεροι δυνάμεις αμύνονται του πατρίου εδάφους.**»

Παρά της εχθρικής αεροπορίας, εβλήθησαν στρατιωτικοί τίνες στόχοι, άνευ ζημιών. Βόμβαι ριφθίσαι επί της πόλεως Πατρών, έσχον θύματα εκ του αμάχου πληθυσμού.»

Ο Κώστας Σταυρόπουλος ήταν ο πρώτος αρχιεκφωνητής του Ραδιοφωνικού Σταθμού Αθηνών.

Από τη μέρα κήρυξης του πολέμου μέχρι και τη γερμανική εισβολή στην Ελλάδα, ο Κώστας Σταυρόπουλος εκφωνούσε κάθε βράδυ στις 23:20 το λακωνικό ανακοινωθέν του Ελληνικού Γενικού Στρατηγείου με τα νέα από το μέτωπο. Η φωνή του ήταν στήριγμα και παρηγοριά για κάθε σπίτι που αγωνιούσε για τους στρατιώτες του στο μέτωπο.

Το πρωί της Κυριακής του Θωμά, 27 Απριλίου 1941, η Αθήνα ξυπνούσε τρομαγμένη. Όλη τη νύχτα την ανατάραζαν υπόκωφοι κρότοι από εκρήξεις αποθηκών πυρομαχικών, που, για να μην πέσουν στα χέρια των Γερμανών, καίγονταν στα προάστια της Αθήνας και του Πειραιά. Από νωρίς το πρωί, γερμανικά αεροπορικά σμήνη πετούσαν επιδεικτικά σε χαμηλό ύψος πάνω από την ελληνική

πρωτεύουσα και τις γειτονικές περιοχές.

Και πάλι ο εκφωνητής του Ραδιοφωνικού Σταθμού Αθηνών Κωνσταντίνος Σταυρόπουλος μετέδιδε με τη χαρακτηριστική ένρινη φωνή του τις τελευταίες ελεύθερες φράσεις που μπορούσαν να ακουστούν:

Εδώ ελεύθεροι ακόμα Αθηναί...

Έλληνες! Οι Γερμανοί εισβολείς ευρίσκονται εις τα πρόθυρα των Αθηνών.

Αδέλφια! Κρατήστε καλά μέσα στην ψυχή σας το πνεύμα του μετώπου. Ο εισβολεύς εισέρχεται με όλας τας προφυλάξεις εις την έρημον πόλιν με τα κατάκλειστα σπίτια. Έλληνες! Ψηλά τις καρδιές! Προσοχή! Προσοχή!

Η πρωτεύουσα περιέρχεται εις χείρας των κατακτητών. Επάνω εις τον Ιερόν Βράχον της Ακροπόλεως δεν κυματίζει πλέον υπερήφανη η γαλανόλευκος. Αντ' αυτής εστήθη το λάβαρον της βίας. Ο φρουρός της σημαίας μας, διαταχθείς να την υποστείει διά να ανυψωθεί η γερμανική, ηυτοκτόνησε ριφθείς εις το κενόν από του σημείου όπου ευρίσκετο η γαλανόλευκος. Ζήτω η Ελλάς!

Ακούγεται ο Εθνικός Ύμνος, που φέρνει νέα συγκίνηση στους ακροατές και ο εκφωνητής κλείνει αναγκαστικά την τελευταία ελεύθερη εκπομπή του ραδιοφώνου:

Προσοχή!

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός Αθηνών ύστερα από λίγο δεν θα είναι ελληνικός. Θα είναι γερμανικός και θα μεταδίδει ψέματα!

Έλληνες! Μην τον ακούτε! Ο πόλεμός μας συνεχίζεται και θα συνεχισθεί μέχρι της τελικής νίκης!
Ζήτω το Έθνος των Ελλήνων!

Όταν κατελήφθησαν οι ραδιοθάλαμοι του Ζαπτείου από τους Γερμανούς ύστερα από ημίωρη διακοπή, το ραδιόφωνο ξανάρχισε τη λειτουργία του, ελεγχόμενο πλέον από τους κατακτητές, για να μεταδώσει:

«**Προς τον Φύερ και Καγκελάριον του Ράιχ, Βερολίνον. Φύερ μου, την 27ην Απριλίου 1941 και ώραν 8.10 πρωινήν εφθάσαμεν εις Αθήνας ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8.45 υψώσαμεν την γερμανικήν σημαίαν επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου. Χάιλ μάλιν Φύερ. Ίλαρχος Γιακόμπι, του 10ου Συντάγματος του Βραδεμβούργου και υπολοχαγός Έλονιτς της 6ης Ορεινής Μεραρχίας.**»

Οι Γερμανοί, λίγο πριν αποχωρήσουν από την Αθήνα τον Οκτώβριο του 1944, προσπάθησαν να ανατινάξουν τους πομπούς του σταθμού στα Νέα Λύσια, ωστόσο κατέστρεψαν μόνο έναν στους τρεις. Αυτό δεν εμπόδιζε τον σταθμό να εκπέμψει πρόγραμμα την ημέρα της απελευθέρωσης, που ξεκίνησε με τον Εθνικό ύμνο.

«**Εδώ ραδιοφωνικός σταθμός Αθηνών. Αναγγέλλομεν εις τον Ελληνικόν λαόν ότι αι Αθήναι στέλνουν τον πρώτον ελεύθερον χαιρετισμόν. Σας μιλούν αι ελεύθεροι Αθηναί. Αναγγέλλομεν εις τον κόσμον ολόκληρον ότι αι Αθηναί ελευθερώθηκαν.**»

Η Ελλάδα εισέρχεται στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Την ίδια ημέρα, το βράδυ, ο Σταυρόπουλος εκφωνεί:

«**Κατά τη διάρκεια της ημέρας, ιταλικά δυνάμεις ποικίλης ισχύος, εξηκολούθησαν προσβάλλουσαι ημετέρας δυνάμεις, αμυνόμενας σθεναρώς. Αγών επιτοπίσθη επί μεθορίου γραμμής.**»

Γεωργία Παπαντωνίου ΠΕ0401

Βαγγέλης Παπαδήμας
Ερνίλντα Γκέγκα
Γυμνάσιο Στυλίδας

Ένας Σύλλογος που κρατά ζωντανή τη μνήμη

Είχαμε τη χαρά και την τιμή να συνομιλήσουμε με την **Πρόεδρο του Συλλόγου Μικρασιατών Αν. Φθιώτιδας κα Ελένη Φωτάκη** και να γνωρίσουμε τους ανθρώπους του και την πλούσια δράση τους.

Πότε ιδρύθηκε ο σύλλογος;
Ο Σύλλογος Μικρασιατών Αν. Φθιώτιδας ιδρύθηκε το 1995 από Μικρασιάτες πρόσφυγες πρώτης και δεύτερης γενιάς στη Στυλίδα.
Ποιος είναι ο στόχος του συλλόγου;
Ο σκοπός του συλλόγου είναι η διάσωση, η καταγραφή και η διάδοση της μικρασιατικής κουλτούρας και του πλούσιου πολιτισμού των Μικρασιατών.

Πόσα μέλη συμμετέχουν και ποια είναι η ηλικία τους;
Ο σύλλογος αριθμεί περίπου 300 μέλη οι οποίοι είναι πρόσφυγες πρώτης, δεύτερης, τρίτης και τέταρτης γενιάς. Οι ηλικίες τους ποικίλουν καθώς η γνώση των παλαιών είναι απαραίτητη και «δένει» πολύ αρμονικά με την διάθεση και την όρεξη των νέων. Έτσι υπάρχουν μέλη σχεδόν 100 ετών αλλά και παιδιά πολύ νεαρής ηλικίας.
Στο σύλλογο υπάρχει χορευτικό παιδικό και ενηλίκων, τμήμα εικαστικών και νέα δράση είναι και η θεατρική ομάδα.

Πως εγκαταστάθηκαν οι Μικρασιάτες στη Στυλίδα και πότε?

Οι πρώτοι πρόσφυγες έφτασαν στο λιμάνι της Στυλίδας το 1922 μετά την καταστροφή, προσπαθώντας να βρουν ένα ήρεμο μέρος για να συνεχίσουν την ζωή τους. Μετά από κόπους και δύσκολους «δρόμους» και τη βοήθεια της πολιτείας έφτιαξαν στην άκρη της πόλης τον συνοικισμό των Προσφύγων.

Το δικό τους παράδειγμα ακολούθησαν το 1924 και άλλοι Μικρασιάτες οι οποίοι μέχρι τότε ήταν διασκορπισμένοι σε διάφορα νησιά. Ο λόγος της δεύτερης εγκατάστασης ήταν κυρίως επαγγελματικός, καθώς η τέχνη των Μικρασιατών ψαράδων με τις μεθόδους (δίχτυα κτλ.) και την εργατικότητα τους έγινε αμέσως γνωστή και ζηλευτή από τους ντόπιους, που αναζητούσαν και καλούσαν πλέον Μικρασιάτες για τις δουλειές τους.

Ήταν δύσκολη η προσαρμογή στις νέες συνθήκες; Πως τους αντιμετώπισε η τοπική κοινωνία;
Στην αρχή τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα και η τοπική κοινωνία τους αντιμετώπισε θα έλεγα εχθρικά. Ήταν για αυτούς οι «ξένοι», οι «Τουρκοσπορίτες» και οι γυναίκες οι «παστρικές» που ήρθαν να απειλήσουν τον τόπο τους, το βίος τους ακόμη και τις οικογένειές τους.

Χρόνια αργότερα κατάλαβαν ότι ήταν και αυτοί Έλληνες. Οι Μικρασιάτες με τον πολιτισμό τους, το μεράκι τους, την καθαριότητα και την εργατικότητα τους κατάφεραν να ενταχθούν και κυρίως να προσαρμοστούν και να γίνουν ένα με τους ντόπιους. Τα πεζούλια στις γειτονίες ασβεστώθηκαν, οι κήποι φυτεύτηκαν με όμορφα λουλούδια και η μυρωδιά των μπαχαρικών και της ανατολής ήταν διάχυτη σε όλη την Στυλίδα. Ο καημός και ο πόνος του ξεριζωμού έγινε μεράκι και χαρά για τη νέα ζωή.

Ποιοι είναι οι στόχοι σας μέσα στη νέα χρονιά?

Πέρασαν πλέον 100 χρόνια από την Μικρασιατική καταστροφή που θεωρητικά είναι πολλά σαν αριθμός μα λίγα στη μνήμη και την καρδιά μας για να ξεχάσουμε..... Ο στόχος παραμένει ο ίδιος, με έμφαση τη νέα γενιά. Να μάθουν τα παιδιά μας, εσείς, την ιστορία μας.

Ποιο είναι το έργο του συλλόγου; Ποιες εκδηλώσεις πραγματοποιείτε;

Βασικός στόχος του συλλόγου είναι η καταγραφή, η διατήρηση και η διάδοση του μικρασιατικού Ελληνισμού. Σκοπός μας με λίγα λόγια είναι να μυρίσει η Στυλίδα Μικρά Ασία. Πραγματοποιούμε σειρά δράσεων όπως:

- το καλοκαίρι την αναβίωση του Εθίμου του Κλήδονα, το «Φόρα το Σκούφο σου», μία παιδική Χριστουγεννιάτικη γιορτή στην οποία

αναβιώνουμε ήθη και έθιμα της πατρίδας με θέμα τα Χριστούγεννα.

- Το «Φως στις χαμένες ψυχές», το Σάββατο του Λαζάρου, όπου αναβιώνουμε την στιγμή του αποχωρισμού από την πατρίδα και γεμίζουμε με φαναράκια των ουρανό, ώστε οι προσευχές μας να φτάσουν ψηλά.....

- Συμμετέχουμε με τα χορευτικά μας σε δράσεις και εκδηλώσεις που λαμβάνουν χώρα στην περιοχή μας, αλλά και πανελλαδικά

- Εκδίδουμε ημερολόγιο με συγκεκριμένο θέμα κάθε φορά και το παρουσιάζουμε με τη μορφή δράμνου ή θεατρικού έργου. Για το 2024 επιλέξαμε το ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟ ΓΑΜΟ και προσπαθούμε να καταγράψουμε κάθε πληροφορία ή φωτογραφία αφορά Στυλιδιώτη πρόσφυγα.

- Πραγματοποιούμε κάθε χρόνο εκδήλωση με θέμα την «Άλωση της Πόλης»

- Πραγματοποιούμε επισκέψεις σε σχολεία της περιοχής μας με σκοπό να φέρουμε και να γνωρίσουμε στα παιδιά την ιστορία της πατρίδας μας.

- Συλλέγουμε υλικό τόσο για το μικρό μουσειακό μας χώρο, αλλά και για την δημιουργία ταινιών μικρού μήκους με τη βοήθεια εκπαιδευτικών.

Σας ευχαριστούμε πολύ
Πάντα στη διάθεσή σας

Ηλίας Γραβάνης
Αποστολία Παλού
Γυμνάσιο Στυλίδας

Η παραδοσιακή φορεσιά αποτελεί ίσως τη σημαντικότερη έκφανση της λαϊκής τέχνης των κατοίκων μιας συγκεκριμένης περιοχής και έναν από τους κυριότερους τρόπους έκφρασης των ιδιαιτεροτήτων τους. Μέσα από τη μελέτη της μπορούμε να ανιχνεύσουμε νοστιμιές, κοινωνικές πρακτικές, πολιτιστικές αντιλήψεις αλλά και ιστορικές μεταβολές, εφόσον το ένδυμα αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ύπαρξης και της καθημερινότητας του ανθρώπου.

Ο Σύλλογος διαθέτει 2 φορεσιές: Την φορεσιά Κάτω Παναγιά και την αστική φορεσιά της Κωνσταντινούπολης.

«Η ΚΙΝΗΣΗ ΔΙΝΕΙ ΖΩΗ»

Η κίνηση αποτελεί ένα αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής του ανθρώπου. Ωφελεί όχι μόνο την σωματική αλλά και την ψυχική υγεία. Βοηθά να αντιμετωπίσουμε προβλήματα που απασχολούν το σώμα, αλλά και προβλήματα που απασχολούν την υγεία (όπως η ανεβασμένη χοληστερίνη ή η παχυσαρκία). Επίσης συμβάλλει και στην πνευματική υγεία αφού είναι αποδεδειγμένο ότι μειώνει το άγχος και ανεβάζει την διάθεση στο έπακρο.

Με βάση όλα αυτά τα οφέλη και με αφορμή την Πανελλήνια Ημέρα Σχολικού Αθλητισμού, το **Λύκειο Αταλάντης** επισκέφτηκε την Σκάλα Αταλάντης για να συμμετάσχει στις εκδηλώσεις της ημέρας. Μαθητές και καθηγητές περπάτησαν 2023 βήματα προς τιμήν του έτους που διανύουμε, ενώ στη συνέχεια έγινε επίδειξη ΚΑΡΠΑ από ειδική ομάδα εθελοντών του δήμου μας. Αφού παρακολούθησαμε το σεμινάριο και ευχαριστήσαμε τους εθελοντές, ακολούθησε

αγώνας δρόμου 400 m όπου όλοι μαζί ενωμένοι τρέξαμε για την "ΕΥΓΕΝΕΙΑ". Η ημέρα έληξε ευχάριστα με αθλήματα που πραγματοποίησαν οι μαθητές στην αμμουδιά.

Χρυσικού Ηλιάννα
Τζαφέρρι Ιωάννα

ΕΥ ΖΗΝ – ΕΥ ΑΓΩΝΙΖΕΣΘΑΙ

Την Τρίτη 3 Οκτωβρίου 2023 στο σχολείο μας πραγματοποιήθηκε η Ημέρα Σχολικού Αθλητισμού. Αρχικά έγινε ενημέρωση από τους προπονητές του Βόλεϊ και του Τάε κβο ντο του Αθλητικού συλλόγου <<Λοκρός>> για τα αθλήματα αυτά και επίδειξη από

μαθήτριες του **Γυμνασίου Αταλάντης** στο δεύτερο άθλημα. Ακολούθησαν αγώνες μεταξύ των μαθητών και μαθητριών στο βόλεϊ, μπάσκετ και επιτραπέζια αντισφαίριση. Με τη βοήθεια των φιλολόγων και της καθηγήτριας των Καλλιτεχνικών τα παιδιά ζωγράρισαν, έφτιαξαν εργασίες με θέμα το ΕΥ ΖΗΝ – ΕΥ ΑΓΩΝΙΖΕΣΘΑΙ. Μαθητές του χορευτικού μας ομίλου χόρεψαν παραδοσιακούς χορούς. Κοινό μας σύνθημα: ο αθλητισμός είναι χαρά, ζωή, συνεργασία, φιλία και όχι βία!!!

Νικολάου Γιάννης

Ο δρόμος προς το Έβερεστ

Την εμπειρία του ανεβαίνοντας το Έβερεστ μοιράστηκε μαζί μας την Πανελλήνια Ημέρα Σχολικού Αθλητισμού ο Έλληνας ορειβάτης από τις Κομποτάδες Φθιώτιδας κύριος Κώστας Αποστολόπουλος.

Ο κ. Αποστολόπουλος είναι ο πρώτος Έλληνας ο οποίος πριν από 20 χρόνια περίπου στις 18 Μαΐου του 2004, τη χρόνια που είχαμε την Ολυμπιάδα, ανέβηκε στην κορυφή του Έβερεστ. Όλα ξεκίνησαν περίπου από τη δική μας ηλικία. Όταν ήταν κι εκείνος στο Γυμνάσιο οι καθηγητές του τού δίδαξαν την Ιλιάδα και την Οδύσσεια και είχε συγκλονιστεί από τον Οδυσσέα. Ήταν το μεγάλο του πρότυπο στη ζωή. Ήθελε κι εκείνος να έχει μια ζωή σαν τον Οδυσσέα. Μας είπε ότι το νόημα της ζωής είναι όταν θα πας στην Ιθάκη να είσαι σοφότερος. Να έχεις ζήσει τη ζωή σου γιατί κάθε στιγμή που περνάει δεν ξαναγυρίζει και κάθε φορά που σπαταλάμε τη ζωή μας σε ανούσια πράγματα είναι χαμένη. Για αυτό πρέπει να κάνουμε πάντα δημιουργι-

κά πράγματα. Σήμερα ο κ. Αποστολόπουλος είναι 55 ετών και όταν έκανε την αποστολή εκείνη ήταν 36. Είναι αγρότης στο επάγγελμα από τις Κομποτάδες Λαμίας.

Η αποστολή ξεκίνησε την 1η Απριλίου 2004. Η ιδέα για μια Εθνική Ομάδα ορειβασίας που θα προσπαθούσε να ανέβει στο Έβερεστ ανήκει σε έναν νεαρό Ελληνοκαναδό εκδότη, τον Παύλο Αγγελάτο, ο οποίος οραματίστηκε μια ενιαία αποστολή των καλύτερων Ελλήνων ορειβατών. Είχε τα λεφτά – σημαντικός περιοριστικός παράγοντας στο παρελθόν- είχε και το όραμα, έτσι κάποια στιγμή στο 2003 η «Hellas Everest 2004» απέκτησε σάρκα και οστά. Αρχηγός της ελληνικής αποστολής ήταν ο Κώστας Τζιβελέκας ο μεγαλύτερος Έλληνας ορειβάτης όλων των εποχών. Κατάγεται και αυτός από τα δικά μας χωριά, τη Σπερχειάδα. Η συγκυρία το έφερε ο κ. Αποστολόπουλος να τον γνωρίσει το 1996. Έτσι ξεκίνησε και εκείνος να ορειβατεί στα ελληνικά βουνά. Κατάφερε τελικά να μπει στην ομάδα μαζί του και να ακολουθήσει σε αποστολές σε πολλά βουνά του κόσμου. Είχε προηγηθεί μία άλλη ανάβαση σε μια άλλη κορυφή των Ιμαλαίων στα 8000 μέτρα το 2000. Και το 2004 ήταν η πρώτη επιτυχημένη ελληνική αποστολή στο Έβερεστ.

Μετά από δύο μέρες ταξίδι έφτασαν στο Κατμαντού, στην πρωτεύουσα του Νεπάλ όπου έμειναν και οργάνωσαν την αποστολή, ετοιμάζοντας και συσκευάζοντας τα πράγματα που χρειαζόνταν να πάρουν μαζί τους. Όλα έπρεπε να είναι στη θέση τους και να λειτουργούν τέλεια. Μας περιέγραψε τους λαούς του Κατμαντού ο οποίος είναι πολύ διαφορετικοί από μας, με άλλα ήθη και άλλα έθιμα. Υπάρχουν δύο θρησκείες ο ινδουισμός και ο βουδισμός.

Για τον ίδιο όλα αυτά είναι ταξίδια που μας κάνουν σοφότερους. Συνεχίζοντας τη διήγησή του μας είπε ότι όσο ανέβαιναν τόσο δυσκολεύονταν η προσπάθεια. Και κυρίως πάνω από τα 8.000 μέτρα όταν το οξυγόνο μειώνεται, μειώνεται και η ενέργεια στον ανθρώπινο οργανισμό.

Δείχνοντάς μας πολλές φωτογραφίες από το προσωπικό του αρχείο, μας εξήγησε ότι λόγω των μουσώνων και της ξηρασίας οι δρόμοι ήταν πολύ άσχημοι και αυτό δυσκόλευε την ανάβασή τους μέσα από χωματόδρομους και χαράδρες φορτωμένοι με δύο τόνους φορτίο. Κάτω από αυτές τις συνθήκες είδαμε πόσο δύσκολη είναι η ζωή αυτών των ανθρώπων οι οποίοι αναγκάζονται να επισκευάζουν συνεχώς αυτούς τους δρόμους.

Στις 5 Απριλίου πέρασαν στο πρώτο θιβετιανό χωριό στην Κίνα στα 2200 μέτρα υψόμετρο με τα

πλίθινα σπίτια και με πολύ θρησκούς κατοίκους. Στην κορυφή έφτασαν στις 18 Μαΐου. Δεν είναι τυχαίο ότι είχε περάσει τόσος καιρός μέχρι την κατάκτηση της κορυφής διότι χρειάστηκε να γίνει ο εγκλιματισμός δηλαδή να ανεβάσει ο οργανισμός τα ερυθρά του αιμοσφαίρια, αυτά δηλαδή που κουβαλάνε το οξυγόνο. Όσο πιο πολλά ερυθρά αιμοσφαίρια έχουμε τόσο πιο πολύ οξυγόνο κουβαλάμε στο αίμα για να παράξει ο οργανισμός περισσότερο έργο. Αυτό γίνεται λοιπόν ανεβοκατεβαίνοντας συνεχώς αυτές τις πλαγιές δηλαδή ανέβαιναν ψηλά και κοιμόντουσαν χαμηλά. Για αυτό λοιπόν χρησιμοποιούσαν και τα οξυμέτρα.

Επίσης μας έδειξε πολλές εικόνες από τους ντόπιους και από την αρχιτεκτονική των σπιτιών. Οι κάτοικοι εκεί είναι φιλήσυχοι και ζουν στην απόλυτη φτώχεια. Ένα από τα πιο συγκινητικά πράγματα που είχε να μας διηγηθεί ήταν η επίσκεψή τους σε ένα σχολείο. Μας είπε ότι τα παιδιά εκεί δεν έχουν τα απαραίτητα όπως έχουμε εμείς στο σχολείο ούτε και τις κατάλληλες συνθήκες υγιεινής. Παρόλα αυτά είναι όλα χαμογελαστά. Τους έδειξαν τις εργασίες τους και επειδή η αποστολή ήξερε ότι θα επισκεπτόταν αυτό το σχολείο είχαν πάρει κάποια πολύ μικρά δώρα για αυτό τα παιδιά. Και όταν τους έδωσαν ένα κουτί μολύβια δώρο τα παιδάκια

όρμησαν από τη χαρά τους να πάρουν ένα μολύβι. Αυτή ήταν η πιο συγκινητική στιγμή της αποστολής την οποία θυμάται ακόμα μέχρι σήμερα.

Αφού διένυσαν πολλά βουνά κάποια στιγμή είδαν το Έβερεστ από μακριά μέσα στα σύννεφα. Είχαν ήδη πλησιάσει τη βάση του βουνού στα 3.800 μέτρα από όπου θα ξεκινούσαν την ορειβασία τους. Εκεί υπήρχαν αντίσκηνα από πολλές αποστολές από όλο τον κόσμο που θα προσπαθούσαν να ανέβουν στην κορυφή. Από κει και πέρα ξεκινούσαν τα δύσκολα και ήξεραν ότι όσοι προσπαθούν να ανέβουν στην κορυφή στατιστικά ένας στους δέκα πέθαινε. Το Everest μπορεί να κατακτηθεί δύο εποχές το χρόνο: Απρίλιο-Μάιο και Σεπτέμβριο-Οκτώβριο. Όμως μόνο μια-δύο μέρες συνεχόμενες μπορεί να έχει καλό καιρό στην κορυφή δηλαδή να μην έχει πολύ αέρα και πολύ κρύο. Όταν χαλάει ο καιρός έχει αέρα πάνω από 60 km την ώρα που είναι παγωμένος και η θερμοκρασία μπορεί να είναι μείον 50.

Συγκλονιστική όμως ήταν και η στιγμή που μας έδειξε το κενοτάφιο του Μάλורי ο οποίος ήταν ο πρώτος άνθρωπος που έφτασε πάρα πολύ κοντά στην κορυφή το 1924. Όμως δεν κατάφερε να ανέβει. Τον βρήκαν νεκρό μετά από 70 χρόνια στα 8500 μέτρα περίπου όπου το μισό σχεδόν κορμί του ήταν αναλλοίωτο. Προχωρώντας στη συνέχεια στα 6.500 μέτρα έστησαν ακόμα

μία βάση με αντίσκηνα. Από τα 6.500 μέτρα και πάνω θα έμειναν τουλάχιστον ένα μήνα έτσι ώστε να προωθήσουν πράγματα που θα χρειαζόνταν στη συνέχεια. Από κει και πέρα θα ανεβοκατέβαιναν συνέχεια ώστε να εγκλιματιστούν. Στα 8300 μέτρα ήταν η τελευταία στάση που έκαναν, το τελευταίο αντίσκηνο που έστησαν. Στο εξής θα χρησιμοποιούσαν και μπουκάλες οξυγόνου. Η τελική ανάβαση ξεκίνησε νύχτα έτσι ώστε την άλλη μέρα στις 2:00 το μεσημέρι να βρίσκονται στη βάση διότι υπάρχει μεγάλη πιθανότητα ο καιρός μετά το μεσημέρι να χαλάσει και να μην προλάβουν να γυρίσουν. Η άνοδος στην κορυφή είναι μια μοναχική διαδικασία. Μέσα στη νύχτα, με ένα φακό στο κράνος, οι ορειβάτες ανεβαίνουν αργά στην πλαγιά κρατώντας ένα σταθερό σκοινί, ο ένας πίσω από τον άλλο, όλοι μαζί, από όλες τις αποστολές. Το μόνο που βλέπουν είναι το σκοινί, το χιόνι και ο μπροστινός τους. Το μόνο που ακούν είναι το βουητό του αέρα, και τη δική τους αναπνοή στη μάσκα οξυγόνου. Τελικά κατά τις 10:00 το πρωί φτάσανε στην κορυφή. Η παραμονή εκεί κράτησε μισή ώρα. Ο κ. Αποστολόπουλος είχε πλέον την ευκαιρία να πανηγυρίσει αυτό το μεγάλο κατορθώμα και να στήσει τη σημαία του Δήμου Λαμιέων στην κορυφή του Έβερεστ. Δυστυχώς δεν υπήρχαν και πολλά περιθώρια πανηγυρισμού διότι ακολουθούσε η κατάβαση και αυτό είναι ένα μεγάλο μάθη-

μα που μας διδάσκει αυτή η προσπάθεια. Μετά την κορυφή υπάρχει μόνο η κατηφόρα. Η προσπάθεια δεν τελειώνει. Δεν φτάνει μόνο να φτάσει κανείς στην κορυφή πρέπει να γυρίσεις και πίσω. Πράγματι η κατάβαση αποδείχτηκε και για τον ίδιο επικίνδυνη αφού παρουσίασε ένα πρόβλημα με τους σφυγμούς της καρδιάς το οποίο ευτυχώς το ξεπέρασε γρήγορα. Φανερά συγκινημένος δεν μας έκρυψε ότι φοβήθηκε μήπως δεν τα κατάφερνε να επιστρέψει ώστε να ξαναδεί και να αγκαλιάσει τον γιο του. Κλείνοντας ο κ. Αποστολόπουλος μας ανέφερε ότι το αίσθημα του φόβου σχετιζόταν κυρίως με τους κινδύνους που θα αντιμετώπιζε. Για τον ίδιο ο λόγος που μπορεί κάποιος να θέλει να κατακτήσει ένα βουνό, μια κορυφή είναι, όπως είχε πει και ο Χίλαρι, ότι υπάρχουν τα βουνά. Για αυτό ο άνθρωπος θέλει να πάει εκεί. Για τον κύριο Αποστολόπουλο η περιπέτεια είναι ζωή και η ζωή είναι περιπέτεια. Τέλος η ορειβασία είναι άθλημα. Πέρα από την κατάκτηση μιας κορυφής εκείνο που έχει σημασία είναι ο αθλητισμός. Η Ευεξία και η υγεία που δίνει ο αθλητισμός είναι το μεγάλο κέρδος που έχει ο καθένας από μας.

Αργυρώ Τσαντούρη, Αποστολία Παληού
Γυμνάσιο Στυλίδας

Ο συναρπαστικός κόσμος της μικρής και της μεγάλης οθόνης

Στις 31/10/2023 οι μαθητές του **Εκκλησιαστικού Γυμνασίου και Λυκείου Λαμίας** πραγματοποιήσαμε εκπαιδευτική επίσκεψη στην Αθήνα, στις εγκαταστάσεις Παραγωγής Ήχου και Εικόνας «ΚΑΠΑ STUDIOS» στα Σπάτα Αττικής και στις αίθουσες κινηματογράφου «Village Cinemas» του «The Mall Athens» με την συνδρομή της εταιρείας «Digea».

Το Village Cinema διαθέτει μια από τις πιο σύγχρονες εγκαταστάσεις της Ευρώπης. Πρόκειται για την καλύτερη κινηματογραφική αίθουσα που διαθέτουμε σήμερα, τη «Vmax Sphera». Είναι η πρώτη στο είδος της στην Ευρώπη, με μία σειρά καινοτόμων τεχνολογικών και αισθητικών επιτευγμάτων. Ο εξοπλισμός της αίθουσας είναι αρκετά ακριβός και ενσωματώθηκε το 2017. Με 661 θέσεις και μια οθόνη τεράστια, τριπλάσια από αυτές, που έχουμε συνηθίσει, 24 μέτρα, με μια πληθώρα ηχείων, των οποίων ο αριθμός τους φτάνει σχεδόν τα εκατό, επιτρέποντας στον ήχο να ταξιδεύει στην κινηματογραφική αίθουσα, πράγμα που μας προκάλεσε πραγματικά μεγάλη εντύπωση. Ωστόσο, την αξία του κινηματογράφου την κατανοήσαμε από μια live συναυλία που προβλήθηκε στην οθόνη. Ο κινούμενος ήχος και ο συνδυασμός των φώτων και της προβολής έκλεψε τις εντυπώσεις όλων, επειδή αισθανόμασταν σαν

να ήμασταν πραγματικά στον συναυλιακό χώρο.

Η εκδρομή συνεχίστηκε με ξενάγηση στο Studio Karra του ANΤ1 στα Σπάτα. Αρχικά οι μαθητές του Λυκείου συνοδευόμενοι από τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ. κ. Συμεών, συνάντησαν τον κύριο Γ. Παπαδάκη και μετά βρέθηκαν στα πλατό του δελτίου ειδήσεων του Αντ1. Παράλληλα οι μαθητές του Γυμνασίου επισκέφτηκαν το στούντιο της εκπομπής «Το πρωινό» όπου είχαν την χαρά να βγουν στον αέρα. Κατόπιν ανέβηκαν στο πλατό του αγαπημένου παιχνιδιού "ρουκζουκ" και γνώρισαν τους συντελεστές της εκπομπής οι οποίοι τους εξήγησαν πως γυρίζεται μια εκπομπή. Επίσης, ξεναγήθηκαν στα ρεαλιστικά σκηνικά ποικίλων ελληνικών σειρών, όπως "Οι άγριες μέλισσες", "Το ναυάγιο", "Οι Πανθέοι".

Πραγματικά ήταν μία από τις καλύτερες και πιο ενδιαφέρουσες εκδρομές που έχουμε βιώσει. Ζήσαμε μια συναρπαστική εμπειρία αφού δεν ήταν μια συνηθισμένη εκπαιδευτική εκδρομή. Μας δόθηκε η δυνατότητα να ανακαλύψουμε χώρους με υψηλή τεχνολογία την οποία παρακολουθούμε καθημερινά ως απλοί θεατές, δεν μπορούμε όμως να φανταστούμε πώς λειτουργεί στην πραγματικότητα και τι κρύβεται πίσω από αυτό που βλέπουμε.

Όλοι οι μαθητές θα θέλαμε να ευχαριστούμε τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη κ. κ. Συμεών, εμπνευστή και διοργανωτή της δράσης, τον Διευθυντή του σχολείου μας κ. Ζαχαράκη, τους καθηγητές συνοδούς και φυσικά την εταιρεία «Digea», για την χορηγία και

την αμέριστη στήριξη στην υλοποίηση της εκπαιδευτικής μας επίσκεψης. Ελπίζουμε να γίνουν περισσότερες τέτοιες φανταστικές εκδρομές στο μέλλον γιατί είναι πολύ σημαντικό για μας τα παιδιά να μοιραζόμαστε τέτοιες εμπειρίες.

Ελένη Λέντα, Μαρία Λέντα,

Δήμητρα Λέντα, Γρηγορία Ανδρούλα

Γυμναστικός Σύλλογος Στυλίδας «Τα Φάλαρα»

Η εφημερίδα μας είχε την χαρά να συνομιλήσει με τον προπονητή του Γυμναστικού Συλλόγου Στυλίδας «Τα Φάλαρα» κύριο Βασίλη Αναγνωστόπουλο με σκοπό την πληροφόρηση των παιδιών για την αξία του αθλήματος.

Ο κύριος Αναγνωστόπουλος ξεκίνησε το βόλεϊ στην πρώτη Γυμνασίου όταν ήταν 12 χρονών στη θέση του πασαδόρου. Ως προπονητής εργάστηκε για πρώτη φορά στον γυμναστικό σύλλογο Λαμίας σε ηλικία 35 χρονών. Στην ερώτησή τι ήταν αυτό που τον τράβηξε στο συγκεκριμένο άθλημα ο κύριος Αναγνωστόπουλος μας είπε ότι όπως συμβαίνει σε κάθε ομαδικό άθλημα, έτσι και το βόλεϊ συντελεί στην ανάπτυξη πολλών δεξιοτήτων. Οι αθλητές και οι αθλήτριες μαθαίνουν να συνεργάζονται, να είναι κοινωνικοί, και γυμνάζουν το σώμα τους. Το βόλεϊ βοηθάει τους παίκτες να σκέφτονται γρήγορα λόγω της φύσης του παιχνιδιού, γενικά συνδυάζει τη γρήγορη σκέψη με την προσπάθεια να μην κάνει λάθος σε βάρος της ομάδας.

Όσον αφορά τα πλεο-

κρήματα για τα παιδιά που παίζουν σε μια ομάδα βόλεϊ μας τόνισε ότι μαθαίνουν να συνεργάζονται, βρίσκονται σε καλή φυσική κατάσταση, γίνονται κοινωνικά, μαθαίνουν να λειτουργούν γρήγορα. Κατά τη γνώμη του και με βάση τις έρευνες, θεωρεί ότι τα παιδιά που ασχολούνται με το βόλεϊ έχουν υψηλότερη νοημοσύνη λόγω του ελάχιστου χρόνου που έχουν να αντιδράσουν σε αντίθεση με άλλα αθλήματα όπως το μπάσκετ που ο παίκτης έχει αρκετό χρόνο να σκεφτεί την επόμενη κίνησή του.

Τέλος μας είπε ότι βασικός στόχος της φετινής χρονιάς είναι να αποκτήσουν οι αθλήτριες της ομάδας νέες εμπειρίες. Γενικά, το βόλεϊ είναι ένα δύσκολο άθλημα και απαιτούνται πολλά χρόνια εξάσκησης για να γίνει κανείς καλός παίκτης ή καλή παίκτρια. Επιπλέον, είναι πολύ σημαντικό τα παιδιά να χαίρονται το παιχνίδι, να μαθαίνουν μέσα από αυτό, να κάνουν νέες γνωριμίες, να μάθουν να παίζουν ομαδικά. Αλλά πάνω από όλα να χαίρονται το παιχνίδι και να περνούν καλά.

Αθηνά Τζανετάκου
Γυμνάσιο Στυλίδας

Ο πίνακας τους χτες, Φωτογραφία του σήμερα

Τη σχολική χρονιά που πέρασε, οι μαθητές της Γ' Γυμνασίου είχαμε την χαρά να συμμετάσχουμε στο πρόγραμμα «Ο πίνακας του χτες: φωτογραφία του σήμερα..», το οποίο οργανώθηκε με επικεφαλής την κ. Δημητρέλου και την κ. Ταρνανά. Σκοπός μας ήταν η αναπαράσταση έργων ζωγραφικής και η αποθανάτισή τους από τον φακό της φωτογραφικής μηχανής. Ωστόσο, συναντήσαμε αρκετές δυσκολίες στην εύρεση κατάλληλων χώρων, ενδυμάτων και άλλων αξεσουάρ τα οποία έπρεπε να μοιάζουν με αυτά του πίνακα ζωγραφικής. Σε αυτό βοήθησαν όλοι όσοι συμμετείχαν είτε δανειζοντάς μας ρούχα και άλλα αντικείμενα, είτε φιλοξενώντας μας σε προσωπικούς τους χώρους για τις φωτογραφίες οι οποίοι ταίριαζαν με την τοποθεσία του κάθε πίνακα. Παρόλα αυτά, το αποτέλεσμα άξιζε πολύ, καθώς οι περισσότερες αποθανάτισεις ήταν εύστοχες και αντιπροσωπευτικές για τον κάθε πίνακα. Ήταν μια ευχάριστη εμπειρία και ωφέλιμη για εμάς τους μαθητές καθώς είχαμε τη δυνατότητα να μάθουμε την ιστορία πίσω από τη δημιουργία πολλών έργων τέχνης αλλά και να αναπτύξουμε σχέσεις συνεργασίας με άλλους συμμαθητές αλλά και καθηγήτριές μας τους οποίους δεν γνωρίζαμε έως τότε.

Η ευχαρίστησή μας, όταν μετά από πολλή προσπάθεια είδαμε το αποτέλεσμα, ήταν απεριγράπτη, αφού δεν υπήρξε φωτογραφία μας που να διαφέρει πολύ από τον αρχικό πίνακα.

Το κορίτσι με το μαργαριταρένιο σκουλαρίκι

Γιοχάνες Βερμέερ (1665 Λάδι σε καμβά)

Κερνάκου Κωνσταντίνα

Leopold Franz Kowalski

Αγκάλλι Άννα, Λουκοβίτη Άννα
Μαρία Γουργουλή Έβα
Jeunes Filles Cueillant des Fleurs

André Derain

The Two Sisters' (1913)

Ασημάκη Κασσιανή
Γεωργατσόνα Δήμητρα

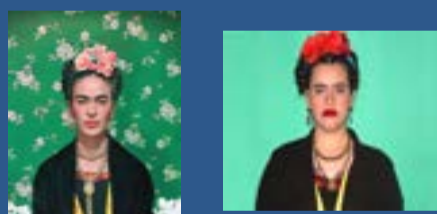
Antonio Ciseri

Μετανοούσα Μαγδαληνή (Λάδι σε καμβά)
Κοκοβέτσου Ευαγγελία

Frida Kahlo
(Magdalena Carmen Frida Kahlo Calderon)

Αυτοπροσωπογραφία Αραπάι Ντεσεπράλντα

Emile Friant

Αυτοportrait 1885 Γκάμπριελ Μουσαί

Νικόλαος Γύζης

Η Δόξα των Ψαριών (1898 Λάδι σε μουσαμά)
Καραγεώργου Παρασκευή

Κάστρα με κρυμμένα μυστικά

Η ομορφιά της γραμμής, η καθαρότητα των σχημάτων και τα βασικά χρώματα, είναι τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά του κινήματος της αφαίρεσης στις απαρχές του ΧΧου αιώνα. Πάνω σε αυτές τις αξίες εργάστηκαν με ζήλο οι μαθητές της Β' και Γ' Γυμνασίου από την Αταλάντη, τις Λιβανάτες και το Μαρτίνο και έχουν την χαρά να παρουσιάσουν τα έργα τους.

Εύα Μεγαλοκονόμου, καθηγήτρια εικαστικών

Τα έργα των παιδιών είναι πάρα πολλά για να φιλοξενηθούν σε ένα μόνο τεύχος. Όμως θα τα παρουσιάζουμε σταδιακά ελπίζοντας ότι όλα τα παιδιά θα έχουν την χαρά να δουν τα έργα τους στην εφημερίδα μας.

Εκκλησιαστικό Γηροκομείο Στυλίδος, Ίδρυμα Πετρή - Στέγη Γερόντων

Ένας χώρος αγάπης και φροντίδας

Η επίσκεψή μας στο Εκκλησιαστικό Γηροκομείο Στυλίδας ήταν από τις πιο συγκινητικές στιγμές που ζήσαμε μέχρι σήμερα. Είχαμε τη χαρά να συνομιλήσουμε με τον Διευθυντή αλλά και με κάποιους γέροντες.

Αρχικά, ο πατήρ Μιχαήλ Στεφάνου μας είπε ότι το οικόπεδο ήταν μία δωρεά του κυρίου Αργύρη Πετρή στην Ιερά Μητρόπολη Φθιώτιδας. Με δαπάνες της Ιεράς Μητροπόλεως και άλλων δωρητών φτιάχτηκε αυτό το τεράστιο οίκημα. Στην αρχή ξεκίνησε ως γηροκομείο όπως όλα τα υπόλοιπα γηροκομεία. Σήμερα όμως δεν είναι ένα απλό γηροκομείο. Με τη φροντίδα του Σεβασμιότατου Μητροπολίτη Φθιώτιδας κκ Συμεών έχει εξελιχθεί και εξελίσσεται ακόμα περισσότερο και σιγά-σιγά θα το δούμε εντελώς διαφορετικό. Ήδη λειτουργεί αυτή τη στιγμή στον πρώτο όροφο γηροκομείο που φιλοξενεί 40 γέροντες. Ο κάθε ένας βέβαια έχει τη διαφορετικότητά του. Δεν είναι όλοι στην ίδια κατάσταση. Άλλοι είναι πιο δραστήριοι, άλλοι είναι κατάκοιτοι, ξαπλωμένοι μόνιμα στο κρεβάτι. Ο πατήρ Μιχαήλ μας είπε χαρακτηριστικά: «Παρόλο που είναι κατάκοιτοι και μόνο που θα καθίσουν δίπλα τους χαιρόνται και αισθάνονται την αγάπη. Πολλές φορές λέμε: τι να του πω; Τι να μην του πω; Να μην πεις τίποτα. Απλά κάθισε δίπλα του. Και μόνο αυτή η παρουσία τον ικανοποιεί. Θα ανοίξει κάποια στιγμή τα μάτια του, θα σε κοιτάξει και αυτό δίνει μία ικανοποίηση».

Στον δεύτερο όροφο είναι η μονάδα Αλτσχάιμερ και άλλων συναφών παθήσεων. Αυτός ο όροφος είναι υπό την αιγίδα της «Αποστολής» της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και φιλοξενεί 15 ανθρώπους πάλι με τη φροντίδα του Σεβασμιότατου ο οποίος έχει μεγάλη έγνοια. Είναι διαφόρων ηλικιών. Ο πατήρ Μιχαήλ ανέφερε χαρακτηριστικά ότι «επειδή ο Σεβασμιότατος δεν θέλει να είμαστε αποθήκη γερόντων, όπως το λέει ο ίδιος, θέλει να έχουμε ένα χώρο ο οποίος θα έχει ένα άνοιγμα στην κοινωνία, οι άνθρωποι που ζουν εδώ πρέπει να είναι κοινωνικοποιημένοι και όχι απομονωμένοι». Έτσι, πλέον υπάρχει παράρτημα του ωδείου της Μητροπόλεως, του «Γερμανού του Μελωδού». Έρχονται παιδάκια και μαθαίνουν πιάνο σε έναν διαμορφωμένο χώρο. Επίσης έρχονται και άλλοι φορείς, για παράδειγμα σύντομα θα ξεκινήσει η προβολή ταινιών σε προτζέκτορα. Σε αυτό το άνοιγμα βοηθούν και φορείς και οι δημοτικές αρχές. Έτσι το όραμα είναι αυτό που λέγεται ίδρυμα να γίνει ένα πολυδύναμο κέντρο, να υπάρχουν πολλές δραστηριότητες οι οποίες θα χαροποιούν αυτούς που βρίσκονται εδώ ώστε να

περνούν το χρόνο τους ευχάριστα και δημιουργικά. Συνεχίζοντας ο πατήρ Μιχαήλ τόνισε ότι «και αυτή η δραστηριότητα που κάνετε εσείς σήμερα είναι καταπληκτική για μένα γιατί δείχνετε ενδιαφέρον, δείχνετε ότι η τοπική κοινωνία ενδιαφέρεται, ότι θέλουμε και εμείς να προσφέρουμε, νοιαζόμαστε για το τι γίνεται εδώ. Για αυτό ακριβώς πρέπει να συνεχιστεί. Να μη θυμόμαστε μόνο τους γέροντες Χριστούγεννα και Πάσχα και γιορτές αλλά κάθε μέρα διότι αυτοί οι άνθρωποι είναι εδώ κάθε μέρα, έχουν τις ανάγκες τους, θέλουν να επικοινωνούν».

Στη συνέχεια η χαρά μας ήταν απεριγράπτη όταν μας δόθηκε η ευκαιρία να συνομιλήσουμε με τον κύριο Βαγγέλη, την κυρία Σωτηρία και την κυρία Γεωργία οι οποίοι μένουν στο γηροκομείο και είχαν να μας εξιστορήσουν τόσο όμορφες ιστορίες από τη ζωή τους, την οικογένειά τους, καμαρώνοντας για τα παιδιά και τα εγγόνια τους. Καθημερινά επικοινωνούν μαζί τους άλλοτε τηλεφωνικά, άλλοτε δια ζώσης και κάθε φορά που μιλούσαν για αυτά η χαρά ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. Νιώσαμε ότι είχαμε απέναντί μας τον παππού και τη γιαγιά μας που μας διηγούνται ιστορίες από το παρελθόν. Μιλήσαμε για ταξίδια, για ιστορία, για τις εμπειρίες τους, για το παρελθόν αλλά και το παρόν. Όσο για τον χώρο του γηροκομείου μάς τον περιέγραψαν με τρεις λέξεις: αγάπη, φροντίδα, καθαριότητα. Δεν είναι μόνοι. Ο καθένας έχει δημιουργήσει νέες φιλίες και νέες δραστηριότητες.

Και φυσικά ζητήσαμε και τις πολύτιμες συμβουλές τους. Και οι τρεις μάς μίλησαν για τον σεβασμό προς τον συνάνθρωπο, προς τους μεγαλύτερους, για τη γνώση και τη μόρφωση που πρέπει να αποκτούμε συνεχώς στη ζωή μας.

Τέλος τους ευχαριστήσαμε όλους για την ζεστή φιλοξενία τους και αποχαιρετιστήκαμε με την υπόσχεση να είμαστε πάλι κοντά τους για να παίρνουν χαρά εκείνοι κι εμείς γνώση.

Αθηνά Παπαστάμου, Αθηνά Τζανετάκου,
Κων/νος Τριανταφύλλης
Γυμνάσιο Στυλίδας

ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ

Πυρρίχιος, Πηδηχτός, Πεντοζάλι, Μαλεβιζιώτης

Με αφορμή την ημέρα αθλητικών εκδηλώσεων ας μάθουμε την ιστορία του πυρρίχιου.

Όταν η Ρέα κατέβηκε στην Κρήτη για να γεννήσει τον Δία, την συνόδευαν οι Ίδαίοι Δάκτυλοι. Αυτοί οι Δάκτυλοι κατοικούσαν στο όρος Ίδη γνωστό σήμερα ως Ψηλορείτης έτσι και "Ίδαίον Άντρον" όπου μεγάλωσε ο Δίας. Σε αυτή την ιστορία φαίνεται να έχουμε την πρώτη παγκόσμια αναφορά περί μουσικής και χορού. Απο αυτούς έχουμε ονομάσει τον "δακτυλικό ρυθμό" στη μουσική για να κρατάμε το μέτρο αλλά και τα δάκτυλα μας όπου είναι 5 όσοι ήταν και αυτοί οι φύλακες. Οι ίδιοι μάλιστα επειδή ήταν 5 φαίνεται να ταιριάζουν και με τους 5 πρώτους Κρήτες που ονομάζο-

νταν Κουρήτες και ήταν οι φύλακες του Διός. Η μυθολογία μας, η ιστορία μας, η παράδοση μας πείτε το όπως θέλετε, μας λέει πως οι Κουρήτες, όταν ήταν ο Δίας βρέφος, χόρευαν πάνοπλοι έναν πολεμικό χορό για να καλύψουν το κλάμα του και να μην τον ακούσει ο Κρόνος που τον κυνηγούσε. Τα ονόματα των Κούρητων, σύμφωνα με τον Απολλόδωρο τον Αθηναίο (180 π.Χ.), ήταν ο Ηρακλής (όχι ο συνώνυμος ήρωας), ο Ιασιών, ο Ίδας, ο Επιμήδης και ο Παιωνάιος. Έτσι γεννήθηκε ο Πυρρίχιος τα πολύ παλιά χρόνια στην Κρήτη όπου αργότερα, η θεά Αθηνά, χόρεψε τον Πυρρίχιο τη στιγμή που ξεπήδησε από το κεφάλι του Δία (δεν γεννήθηκε), με πλήρη πολεμικό εξοπλισμό. Από τον Πλάτωνα μάλιστα πληροφορούμαστε την προέλευση του ονόματος της θεάς: «Παλλάδα» επειδή αυτή κατά την εκτέλεση του χορού «πάλλεται». Η Αθηνά τον χόρεψε επίσης μετά τη νίκη επί των Τιτάνων. Ο Στράβωνας μας αναφέρει πως Πυρρίχιο χόρεψε και ο γιός του Αχιλλέως ο Πύρρος όταν χάριξε που σκότωσε τον Ευρύπυλο ενώ στην Τροία γνωρίζουμε πως οι Έλληνες χόρευαν Πυρρίχιο πριν την μάχη αλλά και στον θάνατο του Πατρόκλου για να τον τιμήσουν. Οι Αθηναίοι τον χόρευαν πάντα στα Παναθήναια και οι

Σπαρτιάτες πάντα στις πολεμικές αναμετρήσεις. Από την Κρήτη μέχρι την Θράκη ο Πυρρίχιος ήταν απαραίτητο κομμάτι της εκπαίδευσης!

Χορευόταν με το δόρυ και την ασπίδα.

Στην διάρκεια των χρόνων ο Πυρρίχιος έδωσε το πάτημα για την δημιουργία χορών που έχουν ως βάση τον Πυρρίχιο όμως πάντα όπως ο Πεντοζάλι, ο Μαλεβιζιώτης, ο Πηδηχτός κ.α. κρητικοί χοροί. Ο Πυρρίχιος των Ποντίων κράτησε την πολεμική στάση του χορού και θεωρείται ο πιο κοντινός στον αρχαίο Πυρρίχιο αλλά φυσικά δεν ήταν έτσι τα αρχαία χρόνια. Κρήτες και Πόντιοι σήμερα κρατάνε τις παραδόσεις των Ελλήνων και είναι η ελπίδα μας για να μην χαθούν αυτές οι παραδόσεις, οι αξίες και τα έθιμα. Μόνο υπερηφάνεια για τους συνεχιστές και τους υπερασπιστές της ρίζας μας.

Αναφορά για τον Πυρρίχιο ή Πεντοζάλι γίνεται στον Όμηρο. "Κι έναν χορόν ιστόρησεν ο μέγας ζαβοπόδης, όμοιον μ' αυτόν που ο Δαίδαλος είχε φιλοτεχνήσει της Αριάδνης της λαμπρής εις της Κνωσού τα μέρη. Αγόρια εκεί, πολύπροικες παρθένες εχορεύαν κι εγύριζαν χεροπιαστοί. Και οι κόρες εφορούσαν λινά ενδύματα λεπτά, κι είχαν τα παλικάρια από το λάδι λαμπρούς καλόγεστους

χιτώνες.

Λαμπρά στεφάνια είχαν αυτές, είχαν χρυσά εκείνοι μαχαίρια που απ' αργυρούς κρεμιόνταν τελαμώνες. Και πότ' ετρέχαν κυλητά με πόδια μαθημένα, ωσάν σταμνιές, οπού τροχόν αρμόδιον στην παλάμην τον τριγυρνά καθήμενος να δοκιμάσει αν τρέχει, και τότε αράδα έτρεχαν αντίκρου στην αράδα. Και τον ασύγκριτον χορόν τριγύρω εδιασκεδάζαν πολύς λαός και ανάμεσα ο αοιδός ο θεΐος κιθάριζε. Και ως άρχιζεν εκείνος το τραγούδι δυο χορευτές στη μέση τους πηδούσαν κι εγυρίζαν." -Ομήρου Ιλιάδα, Ραψωδία Σ, στ. 590

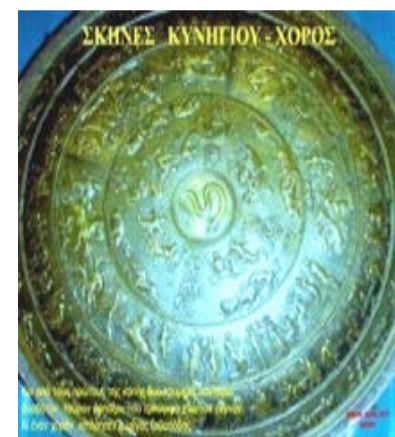
Η περιγραφή αυτή βρίσκεται στην Ασπίδα του Αχιλλέως. Απεικονίζει στην Ασπίδα του Αχιλλέα την ΑΙΘΟΥΣΑ ΧΟΡΟΥ που είχε φτιάξει στο παλάτι του Μίνωα, στην ΚΝΩΣΟ της Κρήτης, ο Αθηναίος τεχνίτης ΔΑΙΔΑΛΟΣ και προοριζόταν για την κόρη του Μίνωα, την Αριάδνη. Τόσο σπουδαίο έργο ήταν αυτή η αίθουσα. Στο κείμενο αποκαλείται "ΧΟΡΟΣ". Περιγράφει και το πώς ακριβώς διασκεδάζαν οι Κρητικοί άρχοντες της εποχής.

Τι είναι όμως η "έκστασις"; Είναι η μεγαλύτερη στιγμή, η κορύφωση όταν γίνεται ένα γλέντι, όταν παίζουμε μουσική και χορεύουμε, κοιτάμε προς τα πάνω προς τον ουρανό, εκεί που κατοικούν

όλοι οι θεοί κάθε θρησκείας, αυτό συμβαίνει από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα. Στην έκσταση (Εκτός + στάση), όταν βγαίνουμε από την στάση μας, σήμερα οι Κρήτες όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή στο γλέντι, ρίχνουν μπαλοθιές προς τον ουρανό βγάζοντας πολεμικές κραυγές και έτσι κρατάνε το έθιμο ζωντανό από τα παλιά χρόνια αλλά χωρίς να το ξέχουν.

Ο μουσικός ο οποίος ήταν πολύ καλός έπαιρνε ένα τάλαντο. Μετά αυτός ο άξιος μουσικός έπαιζε μια φορά και έπαιρνε ένα τάλαντο και με τα χρόνια αυτός που είχε τάλαντο έγινε αυτός που έχει ταλέντο.

Κουκουναρά Χρυσούλα
Γυμνάσιο Στυλίδας

Αποκαλυπτήρια Μνημείου Πεσόντων και Εκτελεσθέντων Κοινότητας Καλαποδίου Δήμου Λοκρών

Την Κυριακή 1^η Οκτώβρη 2023 και ώρα 10:30 τελέστηκαν τα αποκαλυπτήρια του Μνημείου Πεσόντων και Εκτελεσθέντων Κοινότητας Καλαποδίου του Δήμου Λοκρών στον προαύλιο χώρο του Ιερού Ναού του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Η τελετή άρχισε με επιμνημόσυνη δέηση παρουσία κατοίκων του Καλαποδίου. Ο Δήμαρχος Λοκρών κ. Αθανάσιος Ζεκεντές απηύθυνε χαιρετισμό κατά τον οποίο αναφέρθηκε στη σημασία της αναγνώρισης στη συλλογική μνήμη των ηρωικών πεσόντων και εκτελεσθέντων στρατιωτών και των πολιτών του χωριού που θυσιάστηκαν για την πατρίδα και τα ιδανικά τους. Ακολούθησε προσκλητήριο των πεσόντων και εκτελεσθέντων της Κοινότητας και κατάθεση στεφάνων από εκπροσώπους της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με τήρηση ενός λεπτού σιγής στη μνήμη των νεκρών και την ανάκρουση του Εθνικού Ύμνου.

"Εδώ Πολυτεχνείο"

Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το ραδιόφωνο και συγκεκριμένα ο ραδιοσταθμός που λειτούργησε μέσα σ' αυτό αποτέλεσε ένα μέσο υψίστης σημασίας στην επικοινωνία των φοιτητών με τον έξω κόσμο, στην κινητοποίηση του κόσμου και στην ενημέρωσή τους. Είναι αξιοσημείωτο ότι ο ιστορικός αυτός ραδιοσταθμός που φτιάχτηκε σε λίγες ώρες ακούστηκε μέχρι το Παρίσι. Ξεκίνησε τη λειτουργία του στις 15 Νοεμβρίου του 1973 και πρόκειται για μία παγκόσμια πρωτοτυπία.

Από την «ραδιοπειρατεία» στην ενεργό δράση

Ας δούμε όμως την πορεία της δημιουργίας του. Στην Νέα Ιωνία, τρεις νέοι ραδιοερασιτέχνες μαζεύονται κάθε απόγευμα στο διαμέρισμα του Σταμάτη (Seven-up) και κατασκευάζουν τους πειρατικούς ραδιοφωνικούς τους σταθμούς. Είναι ο Πέτρος (Peter N1, Πέτρος Πολάτος, τεχνικός της EPT σήμερα), ο Τάσος (Be One) και ο Γιάννης (Sunrise, σπουδαστής ηλεκτρονικός στα ΚΑΤΕ). Η τεχνογνωσία και η εμπειρία τους είναι αρκετά καλή για την εποχή, κανείς τους, όμως δεν φανταζόταν πως θα χρειαζόταν να μεταλαμπαδεύσουν την τεχνογνωσία τους σε κάποιους άλλους νέους, που έγκλειστοι στο κτίριο της οδού Πατησίων, αποφάσισαν άφοβα να συσπειρώσουν τον κόσμο.

Έτσι μια βδομάδα πριν από την 17 Νοεμβρίου στα μεσαία κύματα, ίσα που ακούγονται τα πρώτα μηνύματα από έναν στοιχειώδη, μικρής ισχύος πομπό, τον οποίο θα στήσουν πρόχειρα στον δεύτερο όροφο των Χημικών Μηχανικών στο εργαστήριο της φυσικής.

Στις 15 του μήνα, με γρήγορους ρυθμούς, μαζεύουν ανταλλακτικά, λάμπες, πυκνωτές ελαίου, μετασχηματιστές και μέσα σε δύο ώρες έχουν στήσει στο εργαστήριο των

τηλεπικοινωνιών στον δεύτερο όροφο των Μηχανολόγων τον πρώτο σταθμό του "ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ" στους 1.050 χιλιόκυκλους με κατασκευαστή τον ραδιοπειρατή και άριστο ραδιοτεχνίτη Γιώργο Κυρλάκη (Easy rider), μετέπειτα τεχνικό της EPT. Έτσι, μέσα σε λίγες ώρες λειτουργίας, το σταθμό "ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ" άκουγε ολόκληρη η Αθήνα, ενώ ακόμα τον μετέδιδαν και ξένοι ραδιοσταθμοί, το BBC Λονδίνου, το Παρίσι, η Ντόυτσε Βέλε Γερμανίας. Μαζί με τον Γιώργο Κυρλάκη ο Νίκος Χριστοδουλάκης – σπούδαζε τότε στο Πολυτεχνείο - ήταν πάντα παρών στον πομπό αφοσιωμένος στη λειτουργία του και υπεύθυνος του σταθμού από την ώρα της συγκρότησής του.

Στην ταράτσα του κτιρίου φυλάσσονταν με φρουρά μέρα νύχτα η κεραία η οποία ήταν 80 μέτρα. Φρουρά επίσης υπήρχε τόσο έξω από την αίθουσα του πομπού όσο και στον διάδρομο. Αστυνομικοί και προβοκάτορες δεν μπόρεσαν να πλησιάσουν ποτέ τα μηχανήματα. Πρώτος εκφωνητής που έδωσε και το όνομα του σταθμού «Εδώ Πολυτεχνείο» ήταν ο Μίλτος Χαραλαμπίδης, σπούδαζε μεταλλειολόγος, ακολούθησε η Τώνια Μοροπούλου –φοιτήτρια Χημικός-Μηχανικός η οποία ήταν η πρώτη γυναικεία φωνή που ακούστηκε από τον σταθμό καθώς επίσης και ο Στέλιος Βίος. Ύστερα ο Δημήτρης Παπαχρήστου και τελευταία η Μαρία Δαμανάκη.

Η λειτουργία του σταθμού διήρκεσε 34 ώρες, από τις 5.00 μ.μ. της Πέμπτης 15 Νοεμβρίου έως τις 3.00 π.μ. του Σαββάτου 17 Νοεμβρίου. Υπήρξε ο μόνος ελεύθερος σταθμός μετά από έξη χρόνια δικτατορίας.

Το τελευταίο πράγμα που ακούστηκε ήταν ο εκφωνητής Δημήτρης Παπαχρήστου να ψέλνει τον Εθνικό Ύμνο, όταν ξαφνικά η λειτουργία του σταθμού διακόπηκε. Ο σκηνοθέτης Λάμπρος Παπαδημητράκης θυμάται τις τελευταίες στιγμές: « Κατέβηκα κάτω, – την ώρα, ακριβώς, που ορμούσε το ταγκ στην πύλη. Ξανανέβηκα. Πήρα βιαστικά ό,τι χαρτί υπήρχε εκεί – για να μη βρουν γραφικό χαρακτήρα, διέλυσα τον πομπό σε όσα περισσότερα μπορούσα κομμάτια, τα πέταξα σε διάφορα ράφια σε όλο το εργαστήριο και έφυγα. Ήταν περίπου τρεις και πέντε με τρεις και δέκα.

Σήμερα, τα μηχανήματα και (γενικά) όλος ο εξοπλισμός του ραδιοφωνικού σταθμού, φυλάσσονται πλέον σε ειδικό χώρο, εντός του κτιρίου, μετά από... τυχαία εύρεσή τους σε αποθήκη του στρατοπέδου στο Ρούφ, όπου ήταν καταχωρημένα, από τότε που κατασχέθηκαν από τις στρατιωτικές αρχές της χούντας, το 1973...

Η αστυνομία στην Ελλάδα χρησιμοποιεί συστηματικά υπερβολική βία, χρησιμοποιώντας ακόμη και χημικά, εναντίον κυρίως ειρηνικών διαδηλωτών. Παρά τις πολυάριθμες περιπτώσεις κακοποίησης ανθρώπων κατά την σύλληψη ή την κράτηση, οι αρχές αρνούνται να αναγνωρίσουν την έκταση του προβλήματος, δημιουργώντας κλίμα ατιμωρησίας. Εδώ και πάρα πολύ καιρό, οι ελληνικές αρχές έχουν βάλει στην άκρη τέτοιες παραβάσεις ως «μεμονωμένα περιστατικά».

Τα αυστηρά μέτρα λιτότητας που υιοθετήθηκαν στον απόηχο της ολοένα και βαθύτερης χρηματοοικονομικής κρίσης στην Ελλάδα προκάλεσαν πολλές ειρηνικές διαμαρτυρίες.

Οι διαδηλωτές, κυρίως είναι εκείνοι που ξυλοκοπούνται ή δέχονται χημικά από την αστυνομία, συχνά δεν μπορούν να κάνουν καταγγελία, καθώς τη στιγμή εκείνη δεν είναι σε θέση να σημειώσουν τον ατομικό αριθμό του α-

στυνομικού ο οποίος ενίοτε βρίσκεται στο πίσω μέρος του κράνους του. Κατά τη διάρκεια της σύλληψης και της κράτησης, διαδηλωτές έχουν ξυλοκοπηθεί και έχουν στερηθεί πρόσβαση σε γιατρό και δικηγόρο. Τη μεταχείριση αυτή, επίσης υφίστανται άνθρωποι που κατηγορούνται για συμμετοχή σε εγχώριες ένοπλες ομάδες, μέλη ευάλωτων ομάδων, όπως μετανάστες και αιτούντες άσυλο που κρατούνται για μεταναστευτικούς σκοπούς, καθώς και κοινότητες που ζουν στις παρυφές της κοινωνίας, περιλαμβανομένων πολλών Ρομά. Συχνά αστυνομικοί που ευθύνονται για εγκληματική συμπεριφορά μένουν ατιμωρητοί και τα θύματα δεν έχουν πρόσβαση σε αποτελεσματικά ένδικα μέσα και δεν αποκαθίσταται η βλάβη. Αυτό συμβαίνει εξαιτίας συστηματικών προβλημάτων στην διερεύνηση, τη δίωξη και την τιμωρία των παραβάσεων ανθρώπινων δικαιωμάτων. Επιπλέον, ο ορισμός των βασανιστη-

ρίων στον Ελληνικό Ποινικό Κώδικα είναι εξαιρετικά περιορισμένος, σε σχέση με τις διεθνείς συνθήκες στις οποίες συμμετέχει η Ελλάδα.

Η Διεθνής Αμνηστία γνωρίζει μόνο έναν πολύ μικρό αριθμό περιστατικών εξαιτίας των οποίων το προσωπικό των ελληνικών αρχών έχει κατηγορηθεί για βασανιστήρια. Η παράλειψη των ελληνικών αρχών να αντιμετωπίσουν με αποτελεσματικό τρόπο περιστατικά παραβάσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων από αστυνομικούς, έχει ως αποτέλεσμα να χάνουν τα θύματα την πίστη τους στο ποινικό σύστημα δικαιοσύνης και να είναι απρόθυμα να καταγγείλουν τέτοια περιστατικά. Επίσης, οι αρχές έχουν παραλείψει να εγκαθιδρύσουν έναν πραγματικά αποτελεσματικό και ανεξάρτητο μηχανισμό διεύρυνσης καταγγελιών για μέλη των σωμάτων ασφαλείας.

Κανείς δεν είναι πάνω από το νόμο. Πόσο μάλλον οι ίδιοι οι

Το πρόβλημα της αστυνομικής βίας είναι πρόβλημα δημοκρατίας και πρέπει να αντιμετωπισθεί.

άνθρωποι που έχουν εξουσιοδοτηθεί για να τον επιβάλλουν.

Το αντεπιχείρημα που ακούγεται είναι πως όσοι ασκούν κριτική είναι οι ίδιοι που ζητούν λιγότερη αστυνόμευση. Η απάντηση εδώ είναι πως η αστυνομία πρέπει πρωτίστως να κάνει την δουλειά της, να επιτηρεί, να περιφρουρεί, να προλαμβάνει, να στέκεται αρωγός στο πλευρό εκείνου που κινδυνεύει και όχι η ίδια να θέτει σε κινδύνους ή να κάνει κατάχρηση εξουσίας. Με λίγα λόγια, οφείλει να δουλεύει και να δουλεύει σωστά και όχι υπό το δόγμα του 'βλέποντας και κάνοντας', ένα δόγμα που δεν μπορεί να εφαρμοστεί για ανθρώπους που έχουν ένα όπλο στο χέρι. Είναι καιρός να παραδεχθούμε ως κοινωνία ότι η αστυνομία έχει πρόβλημα. Το πρόβλημα της αστυνομικής βίας είναι πρόβλημα δημοκρατίας και πρέπει να αντιμετωπισθεί.

Από την ομάδα σύνταξης της εργασίας «Κόκκινη Κάρτα στη Βία»

ΓΕΛ Αταλάντης

Τι εστί Πολιτική;

Μετά από τέσσερα δύσκολα χρόνια τόσο σε εθνικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο, ο Έλληνας πολίτης κλήθηκε να ψηφίσει αρχικά τους βουλευτές και την Κυβέρνηση της χώρας τον Ιούνιο και έπειτα τα μέλη της Δημοτικής και Περιφερειακής διοίκησης τον Οκτώβριο. Μέσα στους ψηφοφόρους συμπεριληφθήκαμε και εμείς, μαθητές της Γ' Λυκείου (γενιά του 2006) και κληθήκαμε να αποφασίσουμε και επίσημα για το μέλλον μας.

Επιτέλους και δικό μας, είπαμε, το δικαίωμα του εκλέγειν, αυτό το θεμελιώδες πολιτικό δικαίωμα, για το οποίο ο άνθρωπος έχει παλέψει μέχρι θανάτου, καθ' όλη τη διάρκεια της Ιστορίας. Αλλά, παρόλες τις θυσίες των προγόνων μας σημειώθηκε ένα ποσοστό αποχής 46.26% στις εθνικές εκλογές και άλλες 26.273 ψήφους

ανήλθαν τα λευκά ψηφοδέλτια. Και εδώ άρχισα να αναρωτιέμαι αν όσα ήξερα μέχρι τώρα για τις δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις ήταν απλώς ένα ψέμα. Για παράδειγμα, πώς μπορούμε να λέμε πως έχουμε Δημοκρατία όταν περίπου ο μισός πληθυσμός των πολιτικά "ενεργών" πολιτών επιλέγει να απέχει της ψηφοφορίας και να εμπιστευτεί τη γνώμη των λίγων; Μάλλον, θα ήταν καλύτερο να μας κυβερνήσει ο 'Κανένας', αυτόν που διαχρονικά η πλειοψηφία επιλέγει στις δημοσκοπήσεις ως καταλληλότερο πρωθυπουργό.

Από την άλλη πλευρά, το δικαίωμα του εκλέγεσθαι έκανε θραύση στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές με τα ψηφοδέλτια δημοτικών παρατάξεων να αγγίζουν ακόμα και το ένα μέτρο. Πολλοί πολίτες αποφάσισαν να συμμετάσχουν σε αυτό το (πασίγνωστο πλέον) καλύτερο

μέλλον. Και έτσι ξοδεύτηκαν 65 εκατομμύρια ευρώ (χρήματα κρατικού προϋπολογισμού), γιατί δεν τα «είχαμε ανάγκη», βλέπετε, ούτε για την εκτύπωση των σχολικών βιβλίων ούτε για την οικονομική βοήθεια των πληγέντων από τις πρόσφατες πλημμύρες. Αντιθέτως, γι' αυτά θα φροντίσουμε λογικά με τα χρήματα από την περικοπή των μισθών των εκπαιδευτικών από τις απεργίες στις οποίες συμμετείχαν. Ένα ακόμη γεγονός που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση, στην πρώτη μου αυτή εμπειρία με τον θαυμάσιο κόσμο της πολιτικής είναι η επικράτηση «πολιτικών τζακιών», με δύο, το πολύ τρεις οικογένειες να υπερσχύουν στον χώρο (κατά διαβολική σύμπτωση η επισήμανση αυτή γίνεται από μια εκκολλημένη δημοσιογράφος με το επίθετο Μπακογιάννη!). Αλλά η αλήθεια είναι αυτή, ότι δηλαδή η πλειονότητα των ψηφοφόρων προτιμά

πρόσωπα – επαγγελματίες της πολιτικής που κάνουν καριέρα στην ευρωβουλή και με τα πολλά χρήματα που εξασφαλίζουν αγοράζουν σωρηδόν διαμερίσματα στην Αθήνα ή πρόσωπα από τον χώρο του θεάματος που δεν διακρίνονται για την πολιτική τους συνέπεια και δεν έχουν τις καλύτερες περγαμηνές στην επαγγελματική τους πορεία. Μας είχε προειδοποιήσει όμως κάποτε ο Αβραάμ Λίνκολν, όταν είπε: "Η ψήφος είναι πιο δυνατή από την σφαίρα. Με την σφαίρα μπορεί να σκοτώσεις τον εχθρό σου. Με την ψήφο μπορεί να σκοτώσεις το μέλλον των παιδιών σου." Επιτρέψτε μου να προσθέσω πως μπορείς να σκοτώσεις και τα ίδια τα παιδιά σου, όπως συνέβη στην χώρα μας άλλωστε με το τραγικό γεγονός των Τεμπών. Ποια είμαι, όμως, εγώ για να μιλήσω; Ένα μικρό παιδί... Πολύ μικρή για να εκφραστώ αλλά αρκετά 'ώριμη'

για να ψηφίσω!

Τελικά, καταλήγουμε στο "Vox populi, vox dei!", αλλά δυστυχώς όπως φαίνεται ακόμα και ο Θεός σηκώνει τα χέρια ψηλά με όσα συμβαίνουν, καθώς μας υποσχέθηκε ελεύθερη βούληση και σε αντίθεση με άλλους – πιστεύω – κρατάει το λόγο του.

Δήμητρα Μπακογιάννη,
ΓΕΛ Αταλάντης

«Κάθε λαός είναι άξιος των ανθρώπων που τον κυβερνούν. Κανείς δεν είναι πιο υποδουλωμένος από εκείνους που εσφαλμένα πιστεύουν πως είναι ελεύθεροι. Όσα αδιαφορούν για τα κοινά είναι καταδικασμένα να εξουσιάζονται πάντα από ανθρώπους κατώτερους τους.»

Πλάτωνας 427-347 π.Χ

Διεθνής Ημέρα Μείωσης Φυσικών Καταστροφών

Η Διεθνής Ημέρα Μείωσης των Φυσικών Καταστροφών καθιερώθηκε από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ το 1989 και εορτάζεται κάθε χρόνο στις 13 Οκτωβρίου με την επισήμανση ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να νικήσει τις δυνάμεις της φύσης, μπορεί όμως να μειώσει τις καταστροφικές της συνέπειες. Τις τελευταίες δεκαετίες έχει παρατηρηθεί πως οι κλιματικές καταστροφές πλήττουν χώρες και οικονομίες. Αυτές οφείλονται στις συνεχώς αυξανόμενες εκπομπές αερίου του θερμο-

κηπίου οι οποίες δυστυχώς επιβαρύνουν τα έντονα καιρικά φαινόμενα σε όλη τη γη και οι συμφορές κοστίζουν ζωές και τεράστια χρηματικά ποσά.

Λέγοντας φυσικές καταστροφές εννοούμε πλημμύρες, δασικές και αστικές πυρκαγιές, καύσωνες, ξηρασία, καταιγίδες, σεισμοί, ηφαιστειακές εκρήξεις κ.α. Αυτά έχουν αυξηθεί κατά ένα μεγάλο ποσοστό τα τελευταία χρόνια και όλα αυτά συνήθως προκαλούνται από τον άνθρωπο καθώς όσο εμείς οι ίδιοι επιβαρύνουμε τη φύση έτσι και εκείνη θα αντιδρά. Οι πλημμύρες προκαλούν μεγάλο πρόβλημα στη μετακίνηση

και όχι μόνο, καταστρέφονται καλλιέργειες και κτήματα, ολόκληρα χωριά όπως είδαμε στην περιοχή της Θεσσαλίας και αλλού. Οι καύσωνες μειώνουν την ύδρευση του νερού και επίσης επικρατεί ξηρασία η οποία καταστρέφει καλλιέργειες. Οι σεισμοί προκαλούν τεράστιες ζημιές (ανάλογα βέβαια και τη σεισμική δύναμη) στις πόλεις, στα χωριά, στις επαρχίες αφού καταρρέουν κτίρια, πεθαίνουν άνθρωποι, ανοίγουν δρόμοι καταστρέφονται σπίτια. Ο σεισμός επιπλέον είναι ένα φαινόμενο για το οποίο δεν πρέπει να φοβόμαστε εάν είμαστε καλά πληροφορημένοι και προετοιμα-

σμένοι. Σημαντικό φαινόμενο είναι και οι πυρκαγιές κυρίως το καλοκαίρι και προκαλούνται είτε από ανθρώπινη παρέμβαση είτε από τον καύσωνα. Επιπρόσθετα μπορούν να προκαλέσουν τεράστιες ζημιές όπως την καταστροφή εθνικών δρυμών. Συνεπώς για να προστατευτούμε από τις πυρκαγιές θα πρέπει να είμαστε εμείς οι ίδιοι φιλικόι προς τη φύση και να τη διατηρούμε καθαρή, να τη φροντίζουμε, να τη ανανεώνουμε κάνοντας λόγου χάρη αναδάσωση και όταν δούμε φωτιά έστω να είναι και μικρή ειδοποιούμε αμέσως τη Πυροσβεστική της περιοχής μας ώστε να μην προλάβει να

εξαπλωθεί και να μεγαλώσει. Ο καθένας από εμάς πρέπει να φροντίσει τη φύση και το περιβάλλον γιατί κάθε φυσική καταστροφή έχει επιπτώσεις στην ανθρώπινη ζωή.

«Θα ήμουν πιο αισιόδοξη για ένα λαμπρό μέλλον του ανθρώπου, αν αντί να σπαταλά χρόνο για να αποδείξει ότι μπορεί να ξεπεράσει την Φύση, αφιέρωνε πιο πολύ χρόνο για να γευτεί και να σεβαστεί το μεγαλείο της.»

Παπαντωνίου Λουκία
Γυμνάσιο Αταλάντης

Η μοναξιά του γήρατος

Αφιερωμένο στους γονείς μας, στους παππούδες και τις γιαγιάδες μας που χωρίς αυτούς παύσαμε να νιώθουμε παιδιά.

Με ερωτήματα που αντανάκλουν την ψυχική κατάσταση των ηλικιωμένων που βασανίζονται από την αμφιβολία, από την αμφισβήτηση του παρελθόντος, αντιμέτωποι με τις απογοητεύσεις τους, τις αποτυχίες τους ασχολήθηκε ο κορυφαίος Πολωνός παιδίατρος, παιδαγωγός, συγγραφέας, δημοσιογράφος, κοινωνικός ακτιβιστής Janusz Korczak (Γιάנוβους Κόρτσακ). «Νιώθουμε εντελώς άχρηστοι, χειρότερα... οι προσπάθειες μιας ολόκληρης ζωής μοιάζουν να είναι εντελώς μάταιες. Δεν είχα πρόθεση να αγγίξω αυτό το θέμα. Αλλά τώρα συνειδητοποιώ ότι αξίζει να το σκεφτώ και να δουλέψω πάνω σε αυτό, έστω και για τον εαυτό μου μόνο. [Το 1939 ο Korczak ήταν μεταξύ 60 και 61 χρονών]. Όμως υπάρχει ένα πρόβλημα: μπορούμε να αναπτύξουμε αυτό το ζήτημα με τρόπο εντελώς ειλικρινή; Διότι υπάρχει το πρόβλημα της νοσταλγίας και επίσης της απογοήτευσης, της μεταμέλειας, της έλλειψης ή ακόμα και της πλήξης. Ανά δεκαετία

ο άνθρωπος κάνει έναν απολογισμό όχι μόνο των επιτυχιών του αλλά και των αποτυχιών του και των απογοητεύσεών του.» Και κάπου αλλού γράφει: «Θα ήθελα να γράψω με ειλικρίνεια ότι η μοναξιά πλανιέται γύρω μας διότι υπάρχει μέσα μας μια αιώνια νοσταλγία. Ούτε το χρήμα, ούτε η δουλειά δεν μπορούν να εκμηδενίσουν αυτό το συναίσθημα, να καλύψουν αυτήν την έλλειψη που συνδέεται με την ύπαρξη. Η μόνη λύση: το παιδί». Το κείμενο που ακολουθεί φαίνεται να είναι η απάντηση σε ένα απόσπασμα μιας επιστολής του στον Jozef Amos το 1936 όπου διακρίνεται η σύγχυση του.

Πού αρχίζει το γήρας; Η μοναξιά του; Με τα πρώτα άσπρα μαλλιά; Με το πρώτο πεσμένο δόντι που δεν θα αντικατασταθεί ποτέ πια; Στην πρώτη ή στην 12η κηδεία ενός μέντορα, ενός συντρόφου με τον οποίο ίσως είχα μοιραστεί τη δουλειά σου, τα παιδικά σου χρόνια, τις ελπίδες σου; Στη θέα της κόρης σου ή του γιου σου που μεγάλωσε ή απλά του εγγονού σου; Πώς γίνεται αυτή η πρώτη συνάντηση με το γήρας; Πλησιάζει αργά; Σε τυλίγει λίγο λίγο; Ή παραμονεύει για να σε ρίξει ξαφνικά κάτω; Κι εσύ; Αμύνεςαι ή παραδίνεσαι δίχως αντί-

σταση;

Οι δυνάμεις σου σε εγκαταλείπουν (ενώ έχεις ακόμα πολλές υποχρεώσεις); Ξυπνάς με την αίσθηση ότι δεν είσαι τόσο χρήσιμος, τόσο επιθυμητός, ότι είσαι αποκλεισμένος, λιγότερο αποδεκτός, παραμελημένος, ότι σε έχουν απορρίψει; Μήπως είσαι βάρος; Υπάρχουν παράπονα. Λάθος μου, λάθος τους; Δεν έχει κανείς ευθύνη; (Οι παραλείψεις, τα λάθη, είναι μέσα στο πρόγραμμα). Δεν έχεις ρυθμό; Παλεύεις ανάμεσα σε νέα πρόσωπα, σε νέες καταστάσεις.

Πρέπει να έχει κανείς καλή όραση, καλή ακοή, καλή όσφρηση, δυνατούς μυς. Κι εσύ; Εσύ είσαι ανάπηρος.

Ζεις τη μοναξιά ανάμεσα σε κοντινούς συγγενείς (ωστόσο τόσο μακρινούς) οι οποίοι μάλιστα είναι καλοπροαίρετοι (αλλά απασχολημένοι με τις δικές τους νεανικές δουλειές); Ζεις τη μοναξιά σου ανάμεσα σε άτομα αδιάφορα, εχθρικά; Ενώ οι άλλοι βλέπουν στο μέλλον την δύναμή τους, τον πλούτο τους, την ασφάλειά τους. (Το πικρόχολο γήρας είναι άσχημο και αντιπαθητικό).

Η μοναξιά της αδυναμίας... της

απογοήτευσης... της φυγής... της μνησικακίας... της απώλειας... της αποτυχίας;

Η μοναξιά μπορεί να είναι έρημη, κουφή, τυφλή... ή ακόμα και γεμάτη κόσμο, φασαρία, πίστη.

Η μοναξιά των ανεκπλήρωτων φιλοδοξιών, των πεζών επιθυμιών, είναι εγωιστική... αποπνικτικό κενό, πλήξη και απδία. Δε συμβαίνει τίποτα πια και τίποτα πια δεν είναι ικανό να σε συγκινήσει... δεν ψάχνεις πια καμία λύση, δεν κάνεις πια ερωτήσεις... περιμένεις απ' έξω κάποιος να σου πετάξει ψίχουλα συναισθήματος, σκέψης, θέλησης. Είναι μια ψυχρή μοναξιά, άκαρδη... στείρα, ζηλιάρια, μνησικακή, αλαζονική, πεισματάρα, φορτική, δεσποτική.

Σε δαγκώνει, σε ροκανίζει, σε σαπίζει...

Από το τρίπτυχο πάνω στη μοναξιά, το οποίο μεταδόθηκε στο Πολωνικό Ραδιόφωνο το Μάρτιο του 1938. Είναι αναμφίβολα ένα από τα πιο αξιοσημείωτα ραδιοφωνικά επιτεύγματα του Γερο - Δόκτορα. Δημοσιεύτηκε όσο ζούσε ο συγγραφέας στο περιοδικό «Αντέννα», χάρη στο οποίο μας είναι γνωστό σήμερα.

Ο Γιάνοβους Κόρτσακ (Janusz Korczak) ήταν Πολωνός παιδίατρος, παιδαγωγός, συγγραφέας, δημοσιογράφος, κοινωνικός ακτιβιστής και αξιωματικός του πολωνικού στρατού. Το πραγματικό του όνομα ήταν Χένρυκ Γκόλντσμιντ (Henryk Goldszmit), επίσης γνωστός και ως ο Γερο-δόκτωρ ή ο Κύριος δόκτωρ. Γεννήθηκε στις 22 Ιουλίου 1878 ή 1879 στη Βαρσοβία και πέθανε στις 5 Αυγούστου 1942 στο στρατόπεδο εξότωσης Τρεμπλίνκα.

Lydia WALERYSZAK,

μετάφραση: Αντωνία Βογιατζή

ΑΙΘΟΥΣΑ ΜΕ ΘΕΑ

Διασχολική εφημερίδα

ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ
ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ
Διεύθυνση: Π. Μπακογιάννη 4, Αταλάντη, 35200
e-mail: mail@gym-atalant.fth.sch.gr
http://lyk-atalant.fth.sch.gr

ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΣΤΥΛΙΔΑΣ
Διεύθυνση: Άρη Βελουχιώτη, 35300 Στυλίδα
e-mail: mail@gym-stylid.fth.sch.gr
http://gym-stylid.fth.sch.gr/

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ - ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΛΑΜΙΑΣ
«Όσιος Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης»
Διεύθυνση: Σινώπης 1, Νέα Μαγνησία, 35133 Λαμία
e-mail: mail@lyk-ekkl-lamias.fth.sch.gr
https://ekklamias.gr

ΤΕΥΧΟΣ 6, Σεπτέμβριος 2023—Νοέμβριος 2023

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ

Λέλα Ταρνανά, Αναστασία Θεοφανοπούλου ΠΕ0405,
Αναστασία Θεοφανοπούλου ΠΕ78, Γιώργος Πρεφαντής,
Αντωνία Βογιατζή

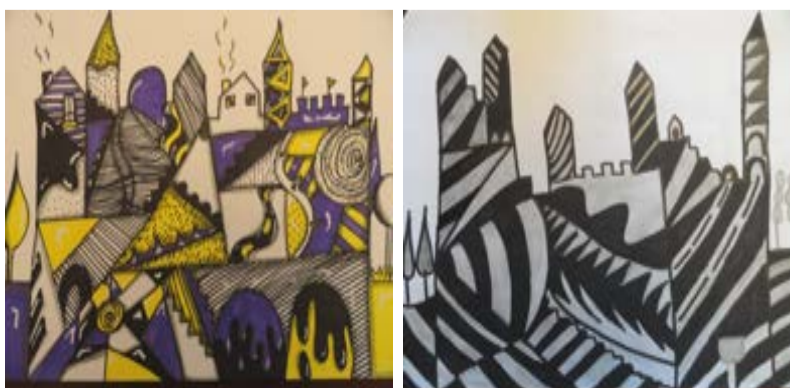
Σελιδοποιός: Βογιατζή Αντωνία

Εκτύπωση NEXT SHOP, Θεμιστοκλέους 6, Λαμία 351 00

Τηλ.: (+30) 2231 023777.

Με την υποστήριξη των Σχολικών Επιτροπών

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Δεν είμαι ανόητος απλά έχω δυσλεξία!

Πολλοί αναρωτιούνται καθημερινά τι σημαίνει δυσλεξία. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που έχει υποστηριχθεί ότι όταν κάποιος έχει δυσλεξία, αυτό σημαίνει ότι η νοημοσύνη του είναι περιορισμένη. Αυτός ο «μύθος» όμως, έχει καταρριφθεί από όλες τις επιστημονικές ομάδες που έχουν κάνει έρευνα πάνω σε αυτό το θέμα.

Η δυσλεξία, συνιστά μαθησιακή διαταραχή, που δημιουργεί δυσκολίες κατά την ανάγνωση, τη γραφή, την ορθογραφία των λέξεων, τη φωνολογική ενημερότητα, την αριθμητική δεξιότητα, την λογικομαθηματική σκέψη, τη μνήμη, την ακοή, την ομιλία και τις κινητικές δεξιότητες. Αν και η γενεσιουργός αιτία της δυσλεξίας παραμένει απροσδιόριστη, ωστόσο υποστηρίζεται από πολλούς ότι σημαντικό ρόλο στην εμφάνισή της παίζει, κάποια δυσλειτουργία του εγκεφάλου ενός ανθρώπου. Παρόλο που είναι επιστημονικά τεκμηριωμένο ότι δε θεραπεύεται πλήρως, ωστόσο εάν γίνει έγκαιρη διάγνωση και παρέμβαση με κατάλληλες επιστημονικές μεθόδους και στρατηγικές, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να βελτιωθούν σημαντικά οι μαθησιακές δυνατότητες ενός ατόμου με δυσλεξία.

Σε αντίθεση λοιπόν, με την άποψη ότι τα άτομα με δυσλεξία υστερούν νοητικά, οι ειδικοί υποστηρίζουν ότι διακρίνονται από κανονικό ή και υψηλότερο δείκτη νοημοσύνης. Επομένως, δεν ισχύει ότι επειδή έχουν δυσλεξία, χαρακτηρίζονται και από μειωμένη νοημοσύνη αλλά ακριβώς το αντίθετο. Εξάλλου, για να θεωρηθεί ότι κάποιος έχει δυσλεξία, είναι απαραίτητο να έχει τουλάχιστον κανονική ή μέση νοημοσύνη. Η δυσλεξία, με τους κατάλληλους χειρισμούς δεν δημιουργεί αξεπέραστα προβλήματα. Είναι διαπιστωμένο μάλιστα, πως πολλοί άνθρωποι με την συγκεκριμένη μαθησιακή δυσκολία έχουν καταξιωθεί σημαντικά στον επαγγελματικό τομέα και γενικά στη ζωή τους. Για παράδειγμα, δεν είναι λίγοι οι επιφανείς άνθρωποι που αναδείχθηκαν σε πετυχημένους επαγγελματίες και εξέχοντες επιστήμονες αν και διακρίνονταν από δυσλεξία (Walt Disney, Leonardo Da Vinci, Albert Einstein κ.λ.π.).

Το γεγονός ότι συνδέουν κάποιοι τη δυσλεξία με το χαμηλό δείκτη νοημοσύνης, όπως είναι φυσικό, φοβίζει τους γονείς των παιδιών με δυσλεξία, τους πληγώνει και τους γεμίζει με ανασφάλειες. Γι' αυτό το λόγο, από την πρώτη στιγμή που θα αντιληφθεί ο γονέας τη συγκεκριμένη ειδική μαθησιακή δυσκολία θα πρέπει να απευθυνθεί σε ειδικούς, όπως για παράδειγμα ειδικούς παιδαγωγούς, ψυχολόγους, λογοθεραπευτές, εργοθεραπευτές και φυσικοθεραπευτές, οι οποίοι έχουν ασχοληθεί επιστημονικά με τον συγκεκριμένο τομέα και μπορούν να συμβάλλουν ώστε να μετριαστούν οι εκάστοτε δυσκολίες. Σίγουρα όμως θα πρέπει να πιστοποιηθεί η εν λόγω δυσκολία από το ΚΕΔΑΣΥ (Κέντρο Διεπιστημονικής Αξιολόγησης, Συμβουλευτικής και Υποστήριξης) ή άλλων Ιατροπαιδαγωγικών Κέντρων αναγνωρισμένων από το ΥΠΑΙΘΑ, έτσι ώστε να όλοι οι παραπάνω ειδικοί να μπορέσουν να εργαστούν σε ενιαίο πλαίσιο για την ολόπλευρη εξέλιξη του παιδιού.

Παναγιώτα Αγγελή, Μαθηματικός MEd, MSc.